

SCHEPPING EN EVOLUTIE (GENESIS 1:1 – 2:25)

A. THEORIEËN OVER EVOLUTIE	p.1
B. THEORIEËN OVER SCHEPPING	p.2
C. DE SCHEPPING VAN HET UNIVERSUM IN OORSPRONKLIJKE STAAT (Genesis 1:1-2)	p.4
D. DE VOLTOOIING VAN DE SCHEPPING VAN DE AARDE (Genesis 1:3 – 2:3)	p.7
E. HET DOEL VAN GENESIS 1:1 – 2:3	p.20
F. DE GESCHIEDENIS VAN DE GESCHAPEN WERELD (Genesis 2:4-25)	p.24
G. MYTHOLOGIE EN WETENSCHAP	p.31
H. MENS GESCHAPEN NAAR GODS BEELD	p.33

A. THEORIEËN OVER EVOLUTIE

Er zijn hoofdzakelijk twee theorieën over het ontstaan van het universum: het bestaande is spontaan ontstaan door evolutie of de bestaande is ontstaan door Gods schepping. Er zijn drie evolutie theorieën. We bespreken elk in het kort.

1. Evolutie als een filosofie.

▪ De theorie.

Een *atheïst* gelooft dat er in het begin alleen oerstof bestond. De oerstof bestond altijd en niemand weet waar het vandaan komt. De oerstof ontwikkelde zichzelf in al de tegenwoordig bestaande vormen zonder het toedoen van een persoonlijke God. Al het bestaande wordt geregeld door onveranderlijke fysische wetten en is per slot van zaken alleen maar een product van *puur toeval*. Er is geen rede en ook geen doel voor het bestaande. De mens is zijn eigen wetgever en heeft geen morele verantwoordelijkheid behalve misschien aan de maatschappij. De grond voor de ethiek (gedrag van de mens) is *puur nuttigheid* – dat wat de grootste “goed” voortbrengt voor het grootste aantal mensen.

▪ Evaluatie van de theorie over evolutie als een filosofie.

Indien al het bestaande tot stand in gekomen door *puur toeval*, dan zijn de molecules van de herzenen van de filosoof ook een product van puur toeval. Dan zijn zijn theorieën en “logica” ook puur toeval en zijn zijn argumenten niet meer geldig dan enig ander argument. *Door te zeggen dat er helemaal geen absolutes zijn, is een dogmatisch absolute uitspraak.*

2. Evolutie als een beschrijvend mechanisme.

▪ De theorie.

De *wetenschapper* gelooft dat evolutie een proces is waarin mindergevorderde vormen van leven zich ontwikkeld in hogere en meer complexe vormen van leven. Dit proces wordt op gang gebracht door de accumulatie van een aantal toevallige kenmerken en het behoud van kleine variaties die ontstonden gedurende het ontstaansproces van een soort en vervolgens genetisch doorgegeven werden aan de volgende generaties.

▪ Evaluatie van de theorie over evolutie als een beschrijvend mechanisme.

• Genetica.

Dit zogenaamde “survival of the fittest” proces van evolutie (d.w.z. de best aangepaste soorten blijven voortbestaan) wordt weerlegt door de genetica. De genetica bewijst dat de mogelijke variaties in een soort (specie) heel beperkt blijft. Het is niet mogelijk dat één soort in een ander soort ontwikkelde.

• Archeologie.

Ook de zogenaamde theorie over “missing links” wordt door de wetenschap van de archeologie ongeldig verklaard. Elk van de 32 bekende ordes van zoogdieren verschenen plotseling tijdens de paleontologische periode (fosielen periode). Tijdens die periode bezaten de oudst bekende leden van elk orde al hun basische kenmerken. Er is geen enkel voorbeeld van een ononderbroken volgorde van één orde van zoogdier naar een ander orde van zoogdier. Tusseliggende soorten tussen de zogenaamde “lagere en hogere ordes” in de ontwikkelingsleer van de biologie hebben nooit bestaan.

3. Theïstische evolutie.

▪ De theorie.

Een deïst gelooft in het bestaan van God als Schepper van alle materie in het universum en als Ontwerper van alle evolutie processen. Nadat God het evolutie proces aan de gang gezet heeft, heeft Hij Zich onttrokken en kijkt Hij van een afstand naar hoe dit cosmische proces zich ontvouwt, d.w.z. hoe de oorspronkelijk geschapen materie zich tot het tegenwoordige universum ontwikkelt. Zo een God houdt Zich niet bezig met de schepping en kan niet door gebed bereikt worden. Deïsten geloven dat de mens geleidelijk ontwikkelde van minder dan menselijke wezens (als apen) tot mensen met een bezef van “God”. Toen de aap-mens een bezef van “God” ontwikkelde, werd hij “een mens” (Adam).

▪ Evaluatie van de theorie over theïstische evolutie.

Een deïst houdt niet rekening met de Bijbelse openbaring. De Bijbel openbaart niet alleen de schepping van materie, energie, ruimte en tijd (de essentie van het universum), maar ook de voltooiing van Gods schepping! De Bijbel beschrijft de voltooiing van de hele schepping met alle hemellichamen (sterren, zonnen, planeten en manen) en de schepping van de aarde in haar huidige vorm (met atmosfeer, land, zee) en groot verscheidenheid van soorten (van planten, bomen, vliegende schepsels, zwemmende schepsels, kruipende dieren, wilde dierten, vee en de mens). Jezus Christus leert dat de schepping van de mens een historische feit is. Hij zei, “Hebt u niet gelezen dat de Schepper de mens bij het begin mannelijk en vrouwelijk heeft gemaakt?”¹ (Matteüs 19:4)(Genesis 1:27).

B. THEORIEËN OVER SCHEPPING

Er zijn drie scheppingstheorieën. We bespreken elk in het kort.

1. De hiaat theorie.

▪ De theorie.

• De oorspronkelijke aarde.

Sommige christenen proberen de ontdekkingen van de wetenschap te harmoniëren met een bepaalde kijk op de beschrijving van de schepping in Genesis 1 en geloven dat er een hele lange tijd tussen Genesis 1:1 en Genesis 1:2 ligt. Zij zeggen dat “in het begin” heeft God het oorspronkelijke universum volmaakt en compleet geschapen (Genesis 1:1) en halen dan Jesaja 45:18a aan om te bewijzen dat God de aarde niet als “leeg” (beter dan “woest”)² geschapen heeft, maar bewoond door schepsels (met uitzondering van de mens).

• De catastrofe.

Zij geloven dat pas na vele miljoenen jaren (lang genoeg om de geologische perioden te verklaren) de aarde “leeg en vormloos”³ werd. Zij geloven dat de aarde een periode van catastrofe onderging waarin de meeste of zelfs alle vormen van leven omkwam.

Sommige christenen geloven dat gedurende deze tussenliggende periode (tussen Genesis 1:1 en Genesis 1:2) de val van satan (Jesaja 14:12-14) en de val van engelen (2 Petrus 2:4, Judas 6) plaatsvond. Zij geloven dat God de oorspronkelijke volmaakte aarde vernietigde, omdat de satan en slechte engelen tegen God rebeleerden.

• De herschappen aarde.

Na deze catastrofe heeft God de aarde herschappen en de mens geschapen in een periode van zes dagen van vierentwintig uur (Genesis 1:3-31).

▪ Evaluatie van de hiaat theorie.

De hiaat theorie is een poging om de ontdekkingen van de moderne wetenschap te harmoniëren met een bepaalde visie op Genesis 1. De hiaat theorie moet echter verworpen worden.

• Genesis 1:1-2 beschrijft de schepping uit niets en Genesis 1:3-31 beschrijft de voltooiing van deze schepping.

Genesis 1:1 zegt niet dat God het universum en de aarde “volmaakt” in de zin van “voltooid” schiep. Genesis 1:2 zegt duidelijk dat de aarde “nog leeg en vormloos (woest) was” en niet dat de aarde “leeg en vormloos (woest) werd”. Er was duisternis op de aarde en de aarde was in een vloeibare toestand. En Genesis 2:1 zegt duidelijk dat God zijn schepping in zes dagen voltooide en niet dat God zijn schepping in zes dagen herschiep.

• Jesaja 45:18 is niet een profetie over een oorspronkelijk bewoonde aarde in Genesis 1:1.

Jesaja 45:18 is ook niet een commentaar op Genesis 1:1. Evenals Jesaja 45:12 spreekt Jesaja 45:18 over de enige schepping van de hemel en de aarde waarin ook de mens de aarde bewoonde. In vers 18 voegde God eraan toe dat het zijn bedoeling was de aarde bewoond te laten ten spijt van de verwoestingen die koning Cyrus op de aarde pleegde (Jesaja 45:1-2) toen hij vele volken veroverde en de Medo-Persische Rijk vestigde. God spreekt over Zichzelf als de Schepper van de hemel, de aarde en de mens (vers 18) en als de Redder van mensen op de hele aarde die Hem zoeken en zich door Hem laten redden (Jesaja 45:19-22). God geeft de volken hoop door te zeggen dat Hij de aarde geschapen

¹ Grieks: ποιησεν (maken), Hebreeuws: bara< (scheppen)

² Hebreeuws: tohu (leeg = geen planten, bomen, vogels, vissen, dieren of mens)

³ Hebreeuws: tohu wa-bohu (vormloos = geen vaste land met bergen, enz.)

had (in Genesis 1:1) om door mensen bewoond te worden. Jesaja 45:18 mag niet uitgelegd worden als “bewoond behalve door mensen”!

- **Jeremia 4:23 is niet een profetie over een oorspronkelijke catastrofe na Genesis 1:1.**

Genesis 1:2 zegt duidelijk: “de aarde was vormloos en leeg” en niet “de aarde werd vormloos en leeg” (en ook niet dat alles weer duisternis werd of dat de aarde naar een vloeibaar toestand terugkeerde). In Jeremia 4:23-28 spreekt Jeremia niet over een catastrofe in het verleden na de schepping, maar met woorden die ontleend zijn aan Genesis 1:2 over het oordeel van Israël in de toekomst tijdens de Babylonische ballingschap. Jeremia past de woorden van Genesis 1:2 toe en voorspelt de bijna totale verwoesting van Israël door de vijand uit het noorden (de Babyloniërs onder Nebuchadnezzar).

- **Genesis 1:3-31 spreekt niet over de herschepping van de aarde, maar over de voltooiing van de schepping.**

Er is in de Bijbel geen zinspeling over “een zogenaamd oorspronkelijke bewoonde aarde” die gevolgd werd door “een catastrofe en een latere lege aarde” en die weer gevolgd werd door “ons tegenwoordige bewoonde aarde”. Geologen zeggen dat de ordelijke voortgang van rotsfossielen “een catastrofe theorie bij de schepping” helemaal uitsluiten. De Bijbel leert duidelijk dat God “in het begin” het universum en de planeet aarde schiep zonder in te gaan op hoe lang deze schepping duurde! De “zes dagen” waren “scheppingsdagen” waarin God de schepping van het universum en de planeet aarde voltooide zonder te vermelden hoe lang “een scheppingsdag” duurde!

- **Genesis leert niet dat de val van de satan gepaard ging met een totale vernietiging van de aarde.**

Het kwaad kwam pas in Gods schepping (Genesis 3:1) na de voltooiing van de schepping, omdat God toen zag dat wat Hij geschapen had “zeer goed was” (Genesis 1:31)! De val van de satan moest plaatsgevonden hebben tussen Genesis 1:31 en Genesis 3:1. En zelfs na het kwaad Gods schepping was binnengedrongen (Genesis 3:1) zegt de Bijbel niet dat de val van de satan gepaard ging met een totale vernietiging van de aarde. Jesaja 14⁴ en Ezechiël 28⁵ beschrijven niet de verwoesting van de aarde tijdens de val van de satan, maar spreken over de val van de koningen van Babylon en Tyrus met woorden ontleend aan de val van de satan.

2. De vloed theorie.

- **De theorie.**

- **De aarde voor de vloed catastrofe.**

Sommige christenen geloven dat het universum en de planeet aarde (overigens met mensen) ongeveer tienduizend jaar geleden geschapen werd in zes menselijke dagen van vierentwintig uur elk.

- **De vloed catastrofe.**

Toen kwam een grote vloed die onbeschrijfelijke verwoesting aanrichtte (Genesis 6-8). De vloed ging gepaard met verschrikkelijke aardbevingen en tsunami's die met duizende kilometers per uur op het vaste land stormde.

- **De aarde na de vloed catastrofe.**

Zij geloven dat de vloed catastrofe verantwoordelijk was voor de fossielen in de rotslagen van de aarde. De “geologische rotslagen” van de aarde werden niet over een periode van vele miljoenen van jaren, maar door deze vloed catastrofe in een heel korte tijd gedeponeerd.

- **Evaluatie van de theorie over de vloed catastrofe.**

De vloed catastrofe theorie is een poging om de ontdekkingen van de moderne wetenschap te harmoniëren met een bepaalde kijk op de schepping in Genesis 1. De vloed catastrofe theorie moet echter verworpen worden.

- **De vloed is een Bijbels historische werkelijkheid.**

De vloed werd veroorzaakt door “het openbarsten van alle alle bronnen van de grote watervloed en het openzetten van de sluizen van de hemel”, figuurlijke woorden voor de enorme hoeveelheid water die uit de aarde en uit de hemel voortkwam (Genesis 7:11-12). Het regende veertig dagen onafgebroken en de vloed bedekte de hele aarde met alle

⁴ In **Jesaja 14:12-14** HSV wordt de val van de slechte koning van Babylon beschreven in termen van de val van de satan. Babylon (gelegen in moderne Irak) was de hoofdstad van de machtige Babylonische Rijk. Eeuwenlang hadden de koningen van Babylon aspiraties om de hele wereld te overheersen. De finale val van deze machtige Babylonische Rijk werd beschreven in termen van wat de profeet Jesaja door openbaring wist over de val van de satan. Door zichzelf tot “god” te verheffen volgde de koning van Babylon in de voetsporen van de satan en werd zo een type van de toekomstige antichrist. Zijn vernedering en val volgden was als de vernedering en val van de satan. Evenals de satan werd de koning van Babylon “morgenster” genoemd, omdat de morgenster helder in de ochtend schijnt. Evenals de satan begeerde deze koning op arrogante wijze over allen en alles op de aarde te heersen en te doen alsof hij de Almachtige God was. Alles wat God toebehoorde wilde hij grijpen en bezitten. Daarom viel hij evenals de satan uit de hemel op de aarde. Meer dan dit weten wij niets over de oorsprong en val van de satan.

⁵ In **Ezechiël 28:11-19** HSV wordt de val van de slechte koning van Tyrus beschreven in termen van de val van de satan. Tyrus (gelegen in moderne Libanon) was de bekendste handelstad van de oude Phoenesiërs. De stad was gebouwd als een fort op een aantal eilanden aan de kust. Het bezat een grote vloot handelschepen. De finale val van deze welvarende koning van Tyrus en zijn koninkrijk werd beschreven in termen wat de profeet Ezechiël door openbaring wist over de val van de satan. Tyrus viel als gevolg van haar corruptie in de handel en haar geweld in oorlog. De koning van Tyrus viel omdat hij hoogmoedig werd en wijsheid corrupteerde. Evenals de koning van Tyrus werd de satan oorspronkelijk door God geschapen en tot een cherub gezalfd. Hij was wijs en heel mooi. Hij woonde in de tegenwoordigheid van God en was ook aanwezig in de hof in Eden. Hij was volmaakt totdat ongerechtigheid in hem gevonden werd. Hij werd hoogmoedig vanwege zijn schoonheid en hij richtte wijsheid ten gronde vanwege zijn luister. In 1 Timoteüs 3:6 HSV lezen we dat de satan door zijn verwaandheid onder het oordeel van God viel. God weerstaat de hoogmoedige (Jesaja 2:17; Jesaja 13:11; 1 Petrus 5:5). Na de hemelvaart van Jezus dreef Hij de satan uit zijn tegenwoordigheid. Hij verbande de satan uit de hemel en wierp hem op de aarde (zie Openbaring 12:3-4).

bergen (Genesis 7:17-20). Het doodde alle levende wezens die op het droge op de aarde leefden, behalve de acht mensen die in de ark waren (Genesis 7:21-23). Het duurde 110 van de 150 dagen (of 5 maanden) (Genesis 7:24, vergelijk Genesis 7:11 met Genesis 8:4) voordat de ark op het berg Ararat (in moderne Turkije, 5156 meter hoog) kwam te rusten.

- **De vloed is een seculair historische werkelijkheid.**

De vloed werd onthouden door de afstammelingen van Noach in Babylonië, Indië, Sjina en andere oude culturen. Zij schreven erover in spijkerschrift op hun kleitafeltjes of met Sjineze karakters die de gebeurtenis in herinnering hield.

- **De vloed in Bijbelse en geologische perspectief.**

Christenen geloven dat er een wereldwijde vloed plaatsgevonden had, maar de Bijbel spreekt niets over aardbevingen en tsunami's of over welke gevolgen deze vloed op de geologische aardlagen had. Geologen geloven niet dat de geologische aardlagen veroorzaakt werden door een vloedcatastrofe. Zij tonen aan dat de verschillende geologische aardlagen over hele lange tijdsperioden *op gelijkmatige wijze* gedeponeerd werden. Bijvoorbeeld, de steenkool lagen op de hele wereld schijnen gevormd door de groei van honderde meters vegetatie (bomen en planten) over hele lange tijdsperioden. "Specimen Ridge" in de Yellowstone Natuurpark toont hoe 18 opeenvolgende wouden door lava uitgeroeid werden over een heel lang tijdsperiode. Wetenschappers gebruiken radioactieve methoden om deze geologische aardlagen te dateren. Niettemin worden deze dateringsmethoden door velen bevestigd. Wat zeker is, is dat de Bijbel in elk geval geen uitspraak doet over geologische aardlagen.

3. De dag-eeuw theorie.

- **De theorie.**

- **De schepping duurde eeuwen lang.**

Sommige christenen geloven dat de schepping eeuwen geduurd heeft, omdat het woord "dag"⁶ met verschillende woorden vertaald kan worden: (1) een scheppingsdag, (2) een kalenderdag van 24 uur, (3) een periode van ongeveer 12 uren dat het licht is en (4) een heel lange periode. De theorie zegt dat de zes scheppingsdagen in Genesis 1 duiden op zes hele lange tijdsperioden, zelfs "zes scheppingseeuwen".

- **De tijd vanaf de schepping correspondeert met de lange geologische perioden.**

De zes scheppingsdagen (eeuwen) corresponderen ongeveer met de lange geologische perioden. Zij duiden op verschillende stadia van schepping in plaats van zes letterlijke dagen van 24 uur.

- **Evaluatie van de dag-eeuw theorie.**

De dag-eeuw theorie is een poging om de uitvindingen van de moderne wetenschap te harmoniseren met een bepaalde kijk op Genesis 1. De dag-eeuw theorie moet verworpen worden.

- **Het woord "dag".**

Het woord "dag" (Hebreeuws: jom) heeft zeker niet dezelfde betekenis in alle gevallen in Genesis 1 en 2. Men kan niet handhaven dat het woord in alle gevallen "een dag van letterlijk 24 uur" betekend. Maar men kan ook niet zonder meer veronderstellen dat het woord "dag" duidt op "een periode van miljoenen jaren in overeenstemming met de geologische perioden". De Bijbel zegt niet hoe lang geleden de schepping plaatsvond; ook niet hoe lang de schepping duurde, hetzij lang of kort!

- **De schepping in Bijbelse en geologische perspectief.**

De geologische wetenschap leert niet de evolutie van het universum en de aarde in zes geologische perioden. De volgorde van de zes scheppingsdagen in Genesis 1 corresponderen niet met het schema van de evolutieleer. Het doel van de zes scheppingsdagen in Genesis 1 is niet hetzelfde als het doel van de geologische wetenschap.

C. DE SCHEPPING VAN HET UNIVERSUM IN HAAR OORSPRONKELIJKE STAAT (Genesis 1:1-2)

1. De schepping is een openbaring van God in historische vorm (Genesis 1:1).

"In het begin⁷ schiep⁸ God de hemel⁹ en de aarde¹⁰."

Het Hebreeuwse woord "bara<" (Genesis 1:1) betekent "scheppen uit niets", "het bestaande totstandbrengen uit wat nog niet heeft bestaan". Het Hebreeuwse woord ">asah" (Genesis 1:16) betekent "maken", "laten gebeuren" met iets wat al bestaat. En het Hebreeuwse woord "wa-jekal van killah" (Genesis 2:1) betekent "voltooien" van iets wat al bestaat. "De schepping" in Genesis hoofdstuk 1 en 2 sluit alle drie begrippen in:

- het scheppen van materie, energie, ruimte en tijd uit niets (Genesis 1:1)

⁶ Hebreeuws: jom

⁷ Hebreeuws: be-rishit

⁸ Hebreeuws: bara<

⁹ Hebreeuws: ha-shamajim

¹⁰ Hebreeuws: ha-arets

- het maken, vormen of ontwikkelen van wat al bestaat tot iets (Genesis 1:7 en 16)
- en het voltooiën van wat al bestaat (Genesis 2:1).

Wat men moet weten is dat “materie”, “energie (licht)”, “ruimte” en “tijd” niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand gekomen is, maar door een machtige scheppende daad van God! En wat men moet weten is dat het materiële universum in al zijn grote verscheidenheid niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand gekomen is, maar door Gods machtige bevelen en handelingen! De schepping van “materie”, “energie (licht)”, “ruimte” en “tijd” waren een onnaspeurlijke daad van Gods almacht. Wanneer en hoe de planeet aarde “in het begin” vóór de eerste scheppingsdag tot stand kwam wordt ook niet in de Bijbel geopenbaard.

De Bijbel poneert of verdedigt niet een bepaalde “scheppingstheorie”. De Bijbel vertelt ook niet maar een “scheppingsverhaal” en tekent ook niet een “scheppingsmythe” op. De schepping in Genesis 1 en 2 wordt niet gegeven in een “visioen” en ook niet beschreven als een “gedicht”, een “allegorie” of enig ander symbolische vorm. De Bijbel openbaart het feit van de schepping in de vorm van een historische gebeurtenis (maar dan in het raamwerk van Gods “tijd”, niet de menselijke “tijd”).

De hele schepping werd voltooid met de schepping van de mens. De schepping van de mens werd het begin van de menselijke geschiedenis (in het raamwerk van de menselijke “tijd”). God communiceerde met de mens door heel Genesis 1 to 4 heen. Dus heeft God waarschijnlijk de geschiedenis van de schepping in het begin van de menselijke geschiedenis aan de eerste mensen geopenbaard. Hij openbaarde dat het Hij was die het universum en de aarde met al zijn grote verscheidenheid erop geschapen heeft. En de eerste mensen hebben deze kennis doorverteld aan de volgende generaties. Uiteindelijk heeft Mozes het opgetekend als eerste deel van de Bijbel (Gods opgetekende openbaring).

2. Het tijdstip van de schepping.

In zijn ondoorgroenelike wijsheid heeft God niet aan de mens geopenbaard wanneer Hij het universum en de aarde geschapen heeft. Deze kennis of informatie is niet nodig om in overeenstemming met Gods plan te leven. De woorden “in het begin” betekent dat Gods plan om te scheppen van alle eeuwigheid bestond en dat het uitgevoerd werd vóór het begin van de menselijke tijd en geschiedenis. Vergelijk dit met de woorden die over Jezus Christus gesproken werd, “In het begin was het Woord, het Woord was met God en het Woord was God” (Johannes 1:1). De mens is absoluut niet in staat om zich “dat begin” voor te stellen of te berekenen omdat “de menselijke tijd” pas gedurende de vierde scheppingsdag in “het goddelijke tijdschema” geschapen werd (Genesis 1:14). “In het begin” was zelfs vóór “de (menselijke tijd)” werd geschapen!

3. De methode van de schepping.

In zijn ondoorgroenelike wijsheid heeft God ook niet geopenbaard hoe Hij het universum en de aarde met alles erop geschapen heeft of hoe lang geleden dat gebeurde of hoe lang Hij erover deed! Ook deze kennis of informatie is niet nodig om in overeenstemming met Gods plan te leven. “De wereld is tot stand gebracht door het Woord van God en wel zo dat de dingen die men ziet, niet ontstaan zijn uit wat zichtbaar is” (Hebreeën 11:3 HSV). God riep “de dingen die niet zijn alsof zij zijn” (Romeinen 4:17 HSV). Door Gods spreken werden “materie”, “energie”, “ruimte” en “tijd” geschapen en gingen zij bestaan. Voor Gods spreken bestonden deze dingen nog niet. “Gods spreken” is de manier waarop God zijn wil uitvoert. God openbaart in de Bijbel dat mensen het scheppingsproces moeten beschrijven als “een schepping door Gods spreken”. Hoe (wetenschappelijk gezien) precies het universum en de aarde met alles erop geschapen werd, wordt niet in de Bijbel geopenbaard. Hoe lang geleden de schepping plaatsvond, of het plaatsvondt door middel van een proces, of hoe lang het duurde wordt in de Bijbel niet geopenbaard. De schepping van het universum en de aarde met alles erop was zo een machtige daad van God dat geen mens het zich kan voorstellen, begrijpen of bevatten. Deze dingen moeten geopenbaard worden. In de Bijbel wordt dit geopenbaard en beschreven als “in het begin” en “in zes (goddelijke) dagen”.

De wetenschappelijke theorieën over het ontstaan van het universum moet daarom beschouwd worden als menselijke theorieën die gebaseerd zijn op de kennis die op een gegeven moment beschikbaar is. Zij zijn theorieën die telkens weer herzien en bijgesteld dienen te worden! Een christen hoeft zich niet bedreigd te voelen door deze menselijke theorieën over de oorsprong van het universum en de aarde. Een christen accepteert Gods openbaring met betrekking tot de geschiedenis van de schepping, maar moet zich realiseren dat de niet-christenen ook de volgende ultieme vragen stellen, “Waar kom ik vandaan?” “Wie ben ik?” “Waarom ben ik hier?” en “Waar ga ik heen?”

4. De volgorde van de schepping.

▪ De orde van de schepping in zes dagen.

De bedoeling van de uitdrukking “Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de eerste (enz.) dag” was om aan te tonen dat er stadia waren in de voortgang van Gods schepping. Omdat deze zes dagen “goddelijke scheppingsdagen” en niet “menselijke geschiedenis dagen” waren, kan de lengte of duur van de schepping “in het begin” en “in zes dagen” niet in termen van de menselijke tijd vanuit de Bijbel bepaald worden.

▪ **De volgorde van de schepping wordt in twee parallelle groepen beschreven.**

God is niet alleen een creatieve Schepper, maar ook een creatieve Communicator. De laatste drie scheppingsdagen tonen een merkwaardige overeenkomst met de eerste drie scheppingsdagen:

1. Licht ging voor het eerst op de aarde schijnen	4. De lichtdragers werden zichtbaar op de aarde
2. Scheiding van water in een gedeelte aan de bovenzijde en een gedeelte aan de onderzijde van de atmosfeer om de aarde	5. Het leven in het water /vochtdragende lucht boven (vogels) en in het water beneden (vissen)
3. Scheiding van het land van de zee en het plantenleven op het land	6. Het leven op het land: dierenleven en menselijke leven

God liet eerst het geschapen licht tot de aarde doordringen; bracht scheiding tussen water in de wolken en water op de aarde; bracht scheiding tussen het droge land en het water van de oceanen en schiep alle planten, struiken en bomen. Daarna maakte God dat de hemelse lichten (zon, maan en sterren) als lichtdragers voor de aarde gingen functioneren; Hij bevolkte de atmosfeer met vogels en de wateren op de aarde met vissen. Ten slotte bevolkte Hij de aarde met dieren, insecten en de mens.

5. Vertaling van Genesis 1:1-2 HSV.

“In het begin schiep God de hemel en de aarde¹¹”. Letterlijk: “De aarde nu was (drie dingen:) leeg en vormloos (woest), en duisternis lag over het aangezicht van de diepte (de watervloed)¹², en de Geest van God fladderde (zweefde) op het aangezicht van de wateren (boven het water)¹³.”

6. Het universum.

Het woord “de hemel en de aarde” in het Oude Testament is een aanduiding voor “het universum”: de schepping van het universum (Genesis 1:1; Genesis 2:4; Jesaja 45:12,18; Jesaja 48:13), de bezitter van het universum (Genesis 14:19,22; Psalm 89:12), de grootte van het universum (Psalm 103:11), de almacht of soevereinitiet over het universum (Psalm 135:6), de beëindiging van het tegenwoordige universum (Jesaja 34:4) en de schepping van het nieuwe universum (Jesaja 65:17; Jesaja 66:22). In Genesis 1:1 is het een aanduiding van de oorspronkelijke schepping van het universum zoals het bestond vóór de voltooiing van het universum in zes dagen zoals beschreven in Genesis 1:3-31.

7. De leegte.

Het Hebreeuwse woord “tohu” beschrijft de “waardeloosheid” van de afgoden, zij kunnen geen goed doen en kunnen niemand redden (1 Samuël 12:21). Het beschrijft het land van Edom nadat het door God geoordeeld werd, haar “leegheid” (niet “chaos”) (Jesaja 34:11). Het beschrijft de volken, hun “niettigheid”, onbelangrijkheid, ijdelheid en nutteloosheid (Jesaja 40:17). Het beschrijft de leiders van de wereld, hun “niettigheid”, hun korte leven en vergankelijke natuur (Jesaja 40:23). Het beschrijft argumenten, gekenmerkt door “een gebrek aan inhoud, logica en redelijkheid” (Jesaja 59:4). Het beschrijft woestijnen die “ongebaand”, “niet in kaart gebracht zijn” “waar geen weg is”, “zonder teken van leven”, “uiterst eenzaam en onbetreden blijft” (Job 12:24; Psalm 107:40). Het beschrijft vooral Gods schepping: “Hij strekt het noorden (de noordelijke hemel) uit over het ledige (lege ruimte) en hangt de aarde op aan het niets” (Job 26:7).

Dus, het Hebreeuwse woord “tohu” in Genesis 1:2 wordt het best vertaald door het woord “leegte”. De planten en bomen die de aarde zou bedekken en de dieren en de mensen die de aarde zou bevolken waren er nog niet. De aarde was “een grote leegte”.

8. De vormloosheid.

Het Hebreeuwse woord “bohu” beschrijft het land van Edom nadat het door God geoordeeld werd, haar “vormloosheid”, “woestenijs” (niet verlatenheid). God zou het land Edom volledig afbreken zodat de ruïnes geen enkel bekend vorm meer zou vertonen. Het land zou “leeg en vormloos” (woest) worden¹⁴ (Jesaja 34:11). Het beschrijft het land van Israël nadat het door God geoordeeld werd, haar “vormloosheid” (Jeremia 4:23). Het visioen van Jeremia in Jeremia 4:23-28 beschrijft niet de leegte en vormloosheid van de aarde in het verleden bij de schepping, maar spreekt over een leegte en vormloosheid van Israël in de toekomst bij de ballingschap in termen van de woorden die in Genesis 1:2 gebruikt werden. Het land van Israël zou figuurlijk gesproken uitzien als de aarde voor de voltooiing van de schepping: zonder inwoners, zonder opgebouwde vormen en in duisternis als teken van rouw over Israëls toestand. Jeremia past de woorden van Genesis 1:2 toe op de verwoesting van Israël door de Babyloniërs uit het noorden.

¹¹ Hebreeuws: bereshit bara< elohim et ha-shamajim we-et ha-arets
¹² Hebreeuws: we-ha-arets *haita* tohu, wa-bohu, we-hoshek al pene tehom
¹³ Hebreeuws: we-ruach elohim merachefet al pene ha-majim
¹⁴ Hebreeuws: tohu wa-bohu

Dus, het Hebreeuwse woord “bohu” in Genesis 1:2 wordt het best vertaald met het woord “vormloosheid”. De ordelijke vormen die de aarde na de voltooiing van de schepping zou krijgen (bv. bergen, rivieren, bossen en wat mensen bouwen) waren er nog niet. De aarde was nog “vormloos”.

9. De duisternis over de watervloed.

Er was nog geen licht *op de aarde*. Het woord “watervloed”¹⁵ beschrijft “het interieur van de aarde” waaruit de fontein en bronnen van water spruiten (Genesis 8:2). Het beschrijft “de grote watervloed of diepe oceaan” (Psalm 36:7) waarin zeemonsters wonen (Job 7:12). En het beschrijft “de watervloed” die de aarde bedekte (Psalm 104:5-7). Het Hebreeuwse woord “majim” wordt niet alleen voor “water” gebruikt, maar ook voor “iets in vloeibare vorm”: het sap van giftige planten (Jeremia 8:14; Jeremia 9:15; Jeremia 23:15) of het smelten van harten die uit angst als water worden (d.w.z. hun standvastigheid en vasberadenheid verliezen) (Jozua 7:5). “Het water” waarover de Geest fladderde (zweefde) is een synoniem voor de watervloed uit Genesis 1:2 en zou met “vloed” vertaald moeten worden. De aarde was nog in een vloeibare toestand en had nog geen soliede vorm. Het droge land van de continenten was nog niet “boven water gekomen”.

10. De Geest van God fladderde (zweefde) over het water.

De zinsnede zou niet vertaald moeten worden met: “Een wind van God broeide op het water.” Het Hebreeuwse woord “merachefet” betekent niet “broeden” als op een ei, zoals sommige heidense volken de oorsprong van het bestaande voorstelde. Het woord is een aanduiding van “het beven” van Jeremia voor de heilige woorden van God (Jeremia 23:9) of een beschrijving van “het fladderen” van een moeder vogel boven haar kuiken als het voor het eerst leert vliegen (Deuteronomium 32:11). Dus moet Genesis 1:2 vertaald worden met: “De Geest van God fladderde (zweefde) over het water (de vloed of vloeibare toestand van de aarde)”. Het beschrijft de tegenwoordigheid van de Geest van God bij de schepping die de geschapen materie, energie, ruimte en tijd onderhield en voorbereidde voor verdere ontwikkeling of vorming. Zie ook Johannes 1:3 HSV, “Alle dingen zijn door het Woord gemaakt, en zonder dit Woord is geen ding gemaakt dat gemaakt is.” Omdat “het Woord” een aanduiding van Jezus Christus is, is al het bestaande uit niets geschapen door de Drie-enige God: de Vader, de Zoon en de heilige Geest.

D. DE VOLTOOIING VAN DE SCHEPPING VAN DE AARDE (Genesis 1:3 tot Genesis 2:3)

Na de schepping van het universum en de aarde was *de aarde* nog leeg, vormloos, in duisternis gehuld en in een vloeibare toestand. Er was geen licht op de aarde. Er was geen atmosfeer en dus geen leven mogelijk op de aarde. En er was geen herkenbare vorm (als land, bergen, rivieren, planten, bomen, vogels, vissen, dieren, insecten, mens of enigets dat mensen bouwden) op de aarde (Genesis 1:2).

In het begin (Genesis 1:1-2) schiep God de oorspronkelijke materie, energie, ruimte en tijd uit niets. Gedurende de volgende zes scheppingsdagen (Genesis 1:3-31) bracht God een enorme verandering in de oorspronkelijke staat van de geschapen aarde zoals beschreven in Genesis 1:1-2. Hij zette de vorming van de aarde voort in verschillende ordelijke stadia en maakte dat dingen gingen functioneren (Genesis 1:3-31) totdat de planeet aarde uiteindelijk voltooid was zoals het vandaag is (Genesis 2:1).

1. De eerste scheppingsdag (Genesis 1:3-5).

▪ God geeft een bevel en maakt wat Hij beval.

En God zei, “Laat er licht zijn!¹⁶ En er was licht¹⁷”.

De aard van het licht (energie) en hoe het “in het begin” tot stand kwam wordt niet in de Bijbel geopenbaard. Licht bestond al vóór de eerste scheppingsdag in de vorm van de zon en andere sterren in het geschapen universum. Maar het geschapen licht bereikte aanvankelijk niet de planeet de aarde. Dat gebeurde pas na Gods eerste bevel: “Laat er licht zijn”. Bedoeld wordt, “Laat er licht *op de aarde* zijn”. De oorspronkelijk staat van de aarde was “duisternis”¹⁸ *op de aarde* (Genesis 1:2), maar Gods bevel (Genesis 1:3) bracht een verandering in deze toestand. Het licht (energie) in het universum bereikte nu ook de aarde.

▪ God beoordeelt zijn schepping.

“En God zag het licht dat het goed was.”

Deze uitdrukking is een menselijke manier van spreken en bedoeld aan de mens (die later geschapen werd) te zeggen dat elk onderdeel van van Gods schepping “volmaakt” was, d.w.z., “volledig overeenkwam met Gods eeuwige raadsbesluit (plan, wil)”.

¹⁵ Hebreeuws: tehom

¹⁶ Hebreeuws: jehi

¹⁷ Hebreeuws: <or

¹⁸ Hebreeuws: choshek

▪ **God scheidt het licht van de duisternis.**

“God maakte scheiding¹⁹ tussen het licht en de duisternis”.

Dit geeft aan dat er toen twee duidelijk te onderscheiden werkelijkheden m.b.t. het licht *op de aarde* waren: “duisternis en licht”. Wij weten dat dat gebeurt door het draaien van de aarde om zijn as m.b.t. de zon. De zon zelf kon nog niet vanaf de aarde gezien worden, want dat gebeurde pas op de vierde scheppingsdag. Het doordringen van licht naar de aarde betekent niet dat er toen geen duisternis meer op de aarde was. In Genesis 1:2 was er *alleen maar* “duisternis” *op de aarde* en in Genesis 1:3 was er *niet alleen maar* “licht” *op de aarde*, maar “licht en duisternis”. Duisternis en licht wisselden elkaar af.

▪ **God benoemd zijn schepping.**

“God noemde²⁰ het licht (als het tot de aarde doordrong) “dag”²¹ en de duisternis (als het licht door de duisternis onderbroken werd) “nacht”²².

Volgens de Babyloniërs brengt “benoeming” iets tot stand, maar volgens de Bijbel bestond licht en duisternis al voordat het benoemd werd! Door “benoeming” veroorzaakte God dingen (en mensen) te worden of te functioneren dat wat hun namen uitdrukte. Bijvoorbeeld, God noemde Abram “Abraham” dat “vader van vele volken” betekent (Genesis 17:5) en maakte hem vervolgens de vader van vele volken (Genesis 25:1-4). Zo maakte God het doordringen (schijnen) van het licht een functie van de “dag” en het ontbreken van licht door de duisternis een functie van de “nacht”.

▪ **Gods eerste scheppingsdag.**

“Toen was het avond²³ geweest en het was morgen²⁴ geweest: (letterlijk) dag één (de eerste dag)²⁵” (Genesis 1:5).

• **Het tot stand komen van een scheppingsdag.**

Wij vertalen “de eerste dag” omdat er nog meer scheppingsdagen volgden. De eerste “morgen” kwam tot stand toen God voor de eerste keer het licht op de aarde liet doordringen. En de eerste “morgen” kwam tot een einde toen God voor het eerst het licht met duisternis onderbrak.

Niettemin zegt Genesis 1 niet “morgen en avond” als in modern spraakgebruik, maar “avond en morgen”. De “avond” wordt het eerst genoemd omdat duisternis aan de eerste periode van het doordringen van licht naar de aarde voorafging. Dat gebeurde bij al de volgende perioden van het doordringen van het licht naar de aarde. De eerste periode van het doordringen van licht naar de aarde werd pas “een volledige scheppingsdag” toen God dat eerste periode van het doordringen van het licht (de “dag” periode) met de volgende periode van duisternis (de “nacht” periode) onderbrak (vers 5a).

Maar in de formule: “het was avond en het was morgen” (vers 5b) gaat het niet over de morgen die op de avond daarvoor volgde, maar over de morgen die aan dat avond voorafgaat. “De avond en de morgen” duiden de limieten van “een scheppingsdag” aan, maar in omgekeerde volgorde, omdat de Israëlieten gewend waren hun kalenderdagen met zonsondergang te laten beginnen! Bijvoorbeeld, in Psalm 55:18 wil de psalmist zeggen dat hij “’s morgens, ’s middags en ’s avonds (d.w.z. heel de dag lang)” klaagt en kermt, maar hij draait de volgorde van de woorden om en zegt: “’s avonds, en ’s morgens, en ’s middags” zal ik klagen en kermen”. Deze omgekeerde volgorde (waarbij de avond vóór de morgen geplaatst werd) wordt gehandhaafd, omdat de kalenderdagen van de Israëlieten met de avond bij zonsondergang begint en niet op middernacht zoals bij de Romeinen of ’s morgens zoals in de moderne tijd. Daarom wordt ook de volgorde “het was avond en het was morgen” gehandhaafd in de beschrijving van Gods zes scheppingsdagen.

• **De duur van een scheppingsdag.**

Mensen proberen de duur van een scheppingsdag vast te stellen door het uit te drukken in termen van “de menselijke tijd”. Sommige christenen menen dat “een scheppingsdag” bestond uit “een avond van ongeveer 12 uren” en “een morgen van ongeveer 12 uren” en dus samen 24 menselijke uren duurde. Dit is onjuist omdat “een scheppingsdag” begon met het doordringen van het licht tot de aarde (aan het begin van de morgen) en eindigde met de onderbreking van deze doordringen van het licht door de duisternis (aan het einde van de morgen of te wel het begin van de avond)!

Bovendien zijn de scheppingsdagen “goddelijke dagen” en niet “menselijke dagen”. Menselijke dagen zijn afhankelijk van het draaien van de aarde om zijn as met betrekking tot de zon. De menselijke “tijd” werd pas op de vierde scheppingsdag geschapen toen God maakte dat de zichtbare zon, maan en sterren gingen functioneren als aanduiding van vaste tijden en van dagen en jaren (Genesis 1:14). Dit geldt niet voor goddelijke scheppingsdagen, omdat God eeuwig is en niet alleen in de menselijke tijd, maar ook boven de menselijke tijd handelt. Daarom blijft alle pogingen om de duur van een scheppingsdag te berekenen volkomen tevergeefs!

De eerste scheppingsdag kwam tot stand doordat God een beperking stelde aan de duur van het doordringen van het licht naar de aarde op de eerste scheppingsdag. Hoe deze beperking gesteld werd en hoe lang “de avond” duurde

¹⁹ Hebreeuws: Hif. jabel, = badal

²⁰ Hebreeuws: Kal. jiqra<, = qara<

²¹ Hebreeuws: jom

²² Hebreeuws: lailah

²³ Hebreeuws: wa-jehi >ereb

²⁴ Hebreeuws: wa-jehi boqer

²⁵ Hebreeuws: jom echad

voordat de tweede periode van het doordringen van licht naar de aarde aanbrak, wordt niet door de Bijbel geopenbaard. Het is aanmatigend de moderne betekenis van het woord “dag” op de tekst af te dwingen wanneer de tekst niets zegt over hoe deze beperking gesteld werd of hoe lang een scheppingsdag duurde.

2. De tweede scheppingsdag (Genesis 1:6-8).

▪ God geeft een bevel en maakt wat Hij beval.

God zei, “Laat er een gewelf²⁶ zijn in het midden²⁷ van het water, en laat dat scheiding maken²⁸ tussen water en water! En God maakte (vormde uit wat al bestaat²⁹) het gewelf...”

Het Hebreeuwse naamwoord “gewelf” wordt afgeleid van het Hebreeuwse werkwoord “uitstrekken”³⁰. Genesis 1:6 bevat Gods scheppende bevel (“Laat er zijn”) en Genesis 1:7 bevat Gods scheppende handeling die Gods scheppende bevel uitvoerde (“En God maakte”). *Hoe* God dit maakte en wat de substantie van het gewelf is wordt niet in de Bijbel geopenbaard.

▪ God beoordeelt zijn schepping.

Hier wordt geen beoordeling gegeven.

▪ God scheidt water van water.

en God “maakte scheiding³¹ tussen het water dat aan de onderzijde van (of: m.b.t.) het gewelf is³², en het water dat aan de bovenzijde van (of: m.b.t.) het gewelf is³³. En het was zo”

Het gewelf werd in het midden van het water, d.w.z. de watervloed op de aarde (Genesis 1:2) gezet en verdeelde het watervloed in twee delen. Dit betekent niet dat het lagere gedeelte water *onder* het gewelf was en het hogere gedeelte water *boven* het gewelf was. De uitdrukking betekent dat vanaf het perspectief van het gewelf, was de eerste deel van het water *aan de onderzijde* van het gewelf en de tweede deel van het water *aan de bovenzijde* van het gewelf³⁴. *Hoe* God dit maakte wordt niet in de Bijbel geopenbaard. Wat men moet weten is dat het gewelf boven de aarde niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand kwam, maar door een machtige scheppende daad van God!

▪ God benoemt zijn schepping.

“God noemde het gewelf hemel.”

Door “benoeming” doet God dingen functioneren als wat hun namen uitdrukte. Zo liet God het gewelf functioneren als de hemel, d.w.z. als “de atmosfeer”.

Het Hebreeuwse woord “hemel”³⁵ betekent in Genesis 1:1 “het universum”. De aarde is een deel van het universum. Maar in Genesis 1:8 heeft hetzelfde woord “hemel” een beperkter betekenis. Het Hebreeuwse woord “shamajim” is een aanduiding van wat mensen boven zich kunnen waarnemen als een koepel of ring van lucht of waterdamp die de aarde omringt en die wij “de lucht” of “de atmosfeer” noemen. Één gedeelte van het water werd van de watervloed op de aarde gescheiden en werd een plaats gegeven in de vorm wolken aan de bovenzijde van het gewelf. Dit moet verstaan worden als de wolken dat uit waterdamp of regendruppels bestaat en als regen op de aarde valt (Job 36:27-28). Er is geen enkel grond aan te nemen dat de voorstelling dezelfde is als die van de Babyloniërs, namelijk, van een soliede koepel of tent waarin gaten geslagen zijn voor de sterren. Psalm 104:2-3 en Jesaja 40:22 spreken eerder tegen het idee van een solied hemelgewelf dan ervoor. De teksten zeggen niets over de aard van de substantie van het gewelf. Hoe Gods scheppende handeling tot stand kwam, wordt niet gezegd. Wat men moet weten is dat wat men observeert als “de lucht” of “de atmosfeer” boven de aarde niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand kwam, maar door een machtige scheppende daad van God.

▪ Gods tweede scheppingsdag.

“Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de tweede dag”³⁶.

Vergeet niet dat de Israëlieten de volgorde van morgen en avond verwisselde. Na de onderbreking van het doordringen van licht naar de aarde op de eerste scheppingsdag (aan het begin van de eerste avond), kwam een volgende doordringen van licht naar de aarde (de tweede morgen) en een volgende onderbreking van het doordringen van licht (aan het begin van de tweede avond). Deze werd gevolgd door een derde doordringen van licht naar de aarde (de derde morgen) en een derde onderbreking van het doordringen van licht (aan het begin van de derde avond). Enz. Deze

²⁶ Hebreeuws: raqia

²⁷ Hebreeuws: betok

²⁸ Hebreeuws: mabdil

²⁹ Hebreeuws: Kal. wa-ja>as, = >asah. Vertaald: maakte, bracht tot stand, veroorzaakte het ontstaan van, liet gebeuren.

³⁰ Hebreeuws: Hif. hirqia>, = raqa>

³¹ Hebreeuws: Hif. jabdel, = badal

³² Hebreeuws: mi-tachat la-raqia>

³³ Hebreeuws: me-al la-raqia>

³⁴ zie 2 Kronieken 26:19, be-bet Yahweh me-al le-mizbach ha-qitoret, letterlijk: “in het huis van de HEER van de bovenste deel van het reukoffertaltaar”, maar betekent niet “boven”, maar “bij” het reukoffertaltaar.

³⁵ Hebreeuws: shamajim

³⁶ Hebreeuws: jom sheni

“dagen” waren “scheppingsdagen”, “dagen van Gods machtige scheppende handelingen”. Het is volkomen tevergeefs en arrogant om te proberen om de duur van deze scheppingsdagen te berekenen in termen van de menselijke tijd.

3. De derde scheppingsdag (Genesis 1:9-13).

▪ Gods eerste scheppende bevel en scheppende handeling op de derde scheppingsdag (Genesis 1:9-10).

God zei, “Laat het water dat onder de hemel is³⁷, in één plaats³⁸ samenvloeien³⁹ en laat het droge⁴⁰ zichtbaar worden⁴¹! En het was zo.”

▪ God scheidt land van het water.

De tweede scheppingsdag sprak alleen over één deel van de watervloed dat afgescheiden werd en een plaats gegeven werd in de vorm van “wolken aan de boven zijde van het gewelf.”. De derde scheppingsdag spreekt nu over de ander deel van de watervloed (vloeibare massa) op de aarde aan de onder zijde van het gewelf waarin het droge land van de zee (of de continenten van de oceanen) gescheiden werd. De aarde is nu niet alleen maar een vloeibare massa als in Genesis 1:2. Door Gods scheppende bevel en scheppende handeling vloeide het water samen zodat het droge land zichtbaar werd. Het water in de oceanen, rivieren en meren bleven lager dan het omliggende land dat erboven uitstak.

Het is mogelijk dat de geleidelijke afkoeling van de aarde leidde tot condensering van water en dat aardbevingen bergen tot stand brachten. Maar hierover zegt de Bijbel niets. *Hoe* Gods scheppende bevel uitgevoerd werd, wordt niet geopenbaard! Wat men moet weten is dat de scheiding tussen land en zee niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand kwam, maar door een machtige scheppende daad van God!

▪ God benoemt zijn schepping.

“En God noemde het droge aarde⁴² en het samengevloeide water noemde Hij zeeën⁴³.”

God maakte dat het droge aarde functioneerde als “land” en de samengevloeide wateren als “zee”. Het Hebreeuwse woord “erets” betekent in Genesis 1:1 (de planeet) “aarde”, maar in Genesis 1:10 heeft het een meer beperkte betekenis: “land” of “continent”. Het Hebreeuwse woord “jamim” is een uitgebreid meervoud dat wijst op de uitgestrekte oppervlakte die de zeeën bedekken en die wij met het uitgebreid meervoud “oceanen” aanduiden.

▪ God beoordeelt zijn schepping.

“En God zag dat het goed was.”

Deze uitdrukking is een menselijke manier van spreken en bedoelt aan de mens (die later geschapen werd) te zeggen dat elk onderdeel van Gods schepping “volmaakt” was, d.w.z., “volledig overeenkwam met Gods eeuwige raadsbesluit (plan, wil)”.

▪ Gods tweede scheppende bevel en scheppende handeling op de derde scheppingsdag (Genesis 1:11-12).

En God zei: “Laat de aarde groen doen opkomen (uitspruiten)⁴⁴, vegetatie (gras, planten)⁴⁵, planten (gras, kruiden)⁴⁶ die zaad zaaien⁴⁷, vruchtbomen⁴⁸ die vrucht maken⁴⁹ naar hun soort⁵⁰ waarin hun zaad (is) op de aarde! En het was zo. En de aarde bracht voort⁵¹ vegetatie (groen), planten die zaad dragen naar hun soort en vruchtbomen met zaad in hun vruchten naar hun soort.”

Het licht op de eerste scheppingsdag en het water op de tweede scheppingsdag maakte fotosynthese (het vormen van bladgroen) mogelijk op de derde scheppingsdag. Door Gods scheppende bevel en scheppende daad bracht het land verschillende soorten gras, planten, struiken en bomen voort. De Bijbel heeft niet tot doel een accurate wetenschappelijke classificatie van planten en bomen te geven, maar bedoelt alleen het verschil tussen zaaddragende planten (met zaad aan de buitenzijde) en zaaddragende vruchtbomen (met zaad aan de binnenzijde) aan te tonen. Let wel dat het zaad van elk plant en elk boom “naar zijn eigen soort” was! Belangrijk is dat de verschillende soorten niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand kwam, maar door een machtige scheppende daad van God!

³⁷ Hebreeuws: mi-tachat ha-shamajim

³⁸ Hebreeuws: maqom

³⁹ Hebreeuws: Hif. hiqwah, = qawah ,

⁴⁰ Hebreeuws: jabashah

⁴¹ Hebreeuws: Nif. tera<eh, =ra<ah,

⁴² Hebreeuws: erets

⁴³ Hebreeuws: jamim

⁴⁴ Hebreeuws: Kal. tadshe<, = dasha>

⁴⁵ Hebreeuws: deshe<

⁴⁶ Hebreeuws: >eseb

⁴⁷ Hebreeuws: mazria zera> = zera>

⁴⁸ Hebreeuws: >ets peri

⁴⁹ Hebreeuws: ose> peri

⁵⁰ Hebreeuws: le-min-o

⁵¹ Hebreeuws: Hif. totsea<, = jatsa<

▪ **God beoordeelt zijn schepping.**

“En God zag dat het goed was.”

Deze uitdrukking is een menselijke manier van spreken en bedoelt aan de mens (die later geschapen werd) te zeggen dat elk onderdeel van Gods schepping “volmaakt” was, d.w.z., “volledig overeenkwam met Gods eeuwige raadsbesluit (plan, wil)”.

▪ **Gods derde scheppingsdag (Genesis 1:13).**

“Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de derde dag”⁵².

Weereens kwam er een onderbreking van het doordringen van licht naar de aarde (aan het begin van de derde avond). Op de derde scheppingsdag waren er twee machtige scheppende bevelen en daden: God bracht scheiding tussen land en zee en schiep planten en bomen op het land. Ook de derde dag was een dag van Gods machtige scheppende handeling. Het is volkomen tevergeefs en arrogant om te proberen om de duur van deze scheppingsdagen te berekenen in termen van de menselijke tijd.

4. De vierde scheppingsdag (Genesis 1:14-19).

▪ **Gods scheppende bevel en scheppende handeling op de vierde scheppingsdag.**

En God zei, “Laten er lichten⁵³ zijn aan het hemelgewelf⁵⁴ om scheiding te maken tussen de dag⁵⁵ en de nacht⁵⁶; en laten zij zijn tot tekenen (symbolen)⁵⁷ tot aanduiding van vaste tijden (seizoenen)⁵⁸ en van dagen en jaren⁵⁹. En laten zij tot lichten zijn aan het hemelgewelf om licht te geven⁶⁰ op de aarde! En het was zo⁶¹. En God maakte (bracht tot stand, liet gebeuren)⁶² de twee grote lichten⁶³: het grote licht⁶⁴ om de dag te beheersen⁶⁵ en het kleine licht⁶⁶ om de nacht te beheersen; en ook de sterren⁶⁷. En God plaatste (stelde ze aan)⁶⁸ het hemelgewelf om licht te geven op de aarde, om de dag en de nacht⁶⁹ te beheersen⁷⁰ en om scheiding te maken tussen het licht en de duisternis.”

Al deze lichten begonnen te functioneren als zichtbare lichten op de aarde, omdat God maakte (veroorzaakte, liet gebeuren) dat deze al tevoren geschapen werkelijkheden (de sterren, de zon en de maan)(Genesis 1:1) deze functie *op de aarde* kregen (Genesis 1:14-18).

▪ **Niet de schepping van de lichtdragers, maar de functies van de lichtdragers (Genesis 1:14-17).**

De hemelse lichamen (de lichtdragers: sterren, zon en maan) werden niet op de vierde scheppingsdag geschapen, maar werden al “in het begin” uit niets geschapen vóór hun verdere voltooiing (hun functioneren t.o.v. de aarde) gedurende de zes scheppingsdagen. De sterren, de zon en de maan waren een deel van “de hemel” of “het universum”⁷¹ (Genesis 1:1). Hun bestaan (materiële substantie) was al een werkelijkheid vóór de zes scheppingsdagen.

Maar hun *functie* (als lichtdragers *voor de aarde*) begon op de vierde scheppingsdag. Gods scheppingsbevel was, “Laten er lichten aan het hemelgewelf (van de aarde) zijn” en Gods scheppingsdaad was, “Hij maakte⁷² dat deze bestaande lichtbronnen (zon, maan en sterren en het licht dat zij al gaven) gingen functioneren als lichtdragers voor de aarde.” Wat God wilde, maakte Hij. Wat Hij sprak, gebeurde! “Licht” (of energie, evenals materie, ruimte en tijd) en het geschapen universum (sterren, zonnen, manen in het universum en de planeet aarde) bestonden al vanaf “het begin”, maar al deze lichtdragers werden pas zichtbaar op de aarde vanaf de vierde scheppingsdag (Genesis 1:15)! Het is mogelijk dat de dichte wolkenlaag om de aarde (Genesis 1:7b) niet langer de zicht op de lichtdragers blokkeerde, zodat het mogelijk was om de zon, maan en sterren vanaf de aarde te zien. De Bijbel zegt niet dat de zon als een vuurbal van brandende gassen en de maan als weerkaatser van dat licht pas op de vierde scheppingsdag geschapen werd (tot stand kwam), maar beschrijft de zon en maan hoe zij *vanaf de aarde* waargenomen kunnen worden. God maakte dat het lichaam van de zon gedurende de dag en de lichamen van de maan en de sterren gedurende de nacht (Genesis 1:15-16) gezien konden worden.

⁵² Hebreeuws: jom shelishi

⁵³ Hebreeuws: meo<rot, = ma<or

⁵⁴ Hebreeuws: bi-rqi>a ha-shamajim

⁵⁵ Hebreeuws: ha-jom

⁵⁶ Hebreeuws: ha-lailah

⁵⁷ Hebreeuws: le-<otot, = <ot

⁵⁸ Hebreeuws: le-mo>edim, = mo>ed

⁵⁹ Hebreeuws: le-jamim we-shanim

⁶⁰ Hebreeuws: Hif. le-ha<ir, = <or

⁶¹ Hebreeuws: wa-jehi ken

⁶² Hebreeuws: wa-ja>as, = >asah

⁶³ Hebreeuws: ha-meo<rot ha-gedolim

⁶⁴ Hebreeuws: gadol

⁶⁵ Hebreeuws: le-memshelet

⁶⁶ Hebreeuws: qatan

⁶⁷ Hebreeuws: ha-kokabim

⁶⁸ Hebreeuws: Kal. jiten, = natan

⁶⁹ Hebreeuws: ba-jom u-ba-lailah

⁷⁰ Hebreeuws: Kal. we-li-mshol, = mashal

⁷¹ Hebreeuws: ha-shamajim

⁷² Hebreeuws: Kal. ja>as, = >asah

De woorden, “lichten van het gewelf van de hemel” (Genesis 1:14) is een dubbel genetief constructie met exegetische betekenis: “lichten aan het gewelf”, d.w.z. de hemel (lucht). Ze zijn lichten die de achtergrond vormen van de lucht of atmosfeer om de aarde. Het suggereert niet dat alle lichtdragers in het universum (zon, maan en sterren) *binnen* het hemelgewelf zijn of dat zij *bevestigd* zijn aan een koepel om de aarde heen. Zij worden beschreven zoals zij waargenomen kunnen worden *vanaf de aarde* en vormen de achtergrond van het gewelf (de lucht) in de onmetelijke ruimte van het universum.

• **(1) De eerste functie van de lichtdragers is om licht op de aarde te geven.**

De functie van de zon, maan en sterren is om licht te geven op de aarde. De Bijbel beschrijft de zon en maan zoals zij later vanaf de aarde door de mens waargenomen konden worden. De “groter” licht slaat niet op de grootte van de zon, maar op zijn lichtsterkte. Zo ook slaat de “kleiner” licht niet op de grootte van de maan, maar op zijn lichtsterkte. De Bijbel zegt niets over de afmetingen van de hemellichamen

• **(2) De tweede functie van de lichtdragers is om scheiding te maken tussen dag en nacht op de aarde.**

De lichtdragers maken een scheiding tussen “de dag” en “de nacht”. De Bijbel maakt geen tegenstrijdige uitspraken. De betekenis van de woorden “dag” en “nacht” in Genesis 1:4-5 hebben te maken met “de goddelijke tijd” die mensen niet kunnen doorgronden, terwijl de woorden “dag” en “nacht” in Genesis 1:14-18 te maken hebben met “de menselijke tijd” die mensen kunnen begrijpen.

In Genesis 1:4-5, was “de dag” een “scheppingsdag”, “een dag van Gods machtige scheppingshandeling” waarin God maakte dat het licht (energie) dat “in het begin” uit niets geschapen werd nu ook de aarde bereikte. Het schijnen van het licht (de eerste scheppingsdag) werd door de eerste duisternis (de eerste nacht) onderbroken. De “nacht” werd niet beschouwd als een deel van “een scheppingsdag”. “De dag” en “de nacht” waren “dagen en nachten van God”. De duur van “de scheppingsdagen” en daarop volgende “nachten” (de perioden tussen de scheppingsdagen) werden uitsluitelijk bepaald door Gods scheppende bevelen en scheppende handelingen. Zij waren dagen en nachten die alleen betrekking hadden op God en niet op de zon. Daarom kunnen mensen de duur of lengte van de scheppingsdagen nooit berekenen.

Maar in Genesis 1:14,16,18 zijn “de dag” en “de nacht” duidelijk dagen en nachten van mensen. De duur of lengte van deze dagen en nachten worden bepaald door de rotatie van de aarde om zijn as m.b.t. tot de zon. Zij zijn dagen en nachten die betrekking hebben op de zon. Zij zijn het gevolg van Gods scheppende bevel en scheppende handeling op de vierde scheppingsdag. Daarom kunnen mensen de duur of lengte van deze dagen en nachten berekenen. Een dag van de mens duurt 24 uur, de tijd die nodig is voor de aarde om éénmaal om zijn as te draaien m.b.t. de zon. Een dag van de mens wordt verdeeld in “een dag” gedeelte van ongeveer 12 uren en in “een nacht” gedeelte van ongeveer 12 uren (rondom de evenaar). “De nacht” is een deel (ongeveer 12 uren) van een gewone (24 uur) “dag”.

De uitdrukkingen, “het grote licht beheerst de dag” en “de kleine licht beheerst de nacht” heeft niets met de voorstelling van de heidenen te maken, die denken dat de hemellichamen “heersers” of “goden” zijn. De Bijbel veroordeelt de aanbidding van de hemellichamen en “astrologie”, namelijk, het geloof dat de hemellichamen invloed uitoefenen over de mensen op de aarde (2 Koningen 17:16-17; 2 Koningen 23:5; Jeremia 8:2; Jeremia 43:13; Daniël 4:7; Handelingen 7:42-43). Integendeel, God is de Schepper van alle hemellichamen, beheert hun bewegingen in het universum en maakt de leugenachtige boodschappen van de astrologen tot dwaasheid (Jesaja 40:26; Job 38:31-33; Jesaja 44:24-26a)! De uitdrukking “heersen” is figuurlijk. Omdat de zon overdag schijnt, heerst de zon figuurlijk gesproken over de dag.

• **(3) De derde functie van de lichtdragers is om de mens te dienen als reiskompas.**

De zon, maan en sterren zijn “tekenen (symbolen)”⁷³. Sommige mensen leggen dit uit als “astrologie”, maar astrologie wordt veroordeeld in de Bijbel. De beste verklaring is dat de sterrenstelsels dienen als middelen om zich gedurende reizen, vooral op zee, te oriënteren. De zon, maan en sterren dienen de mens als reiskompas.

• **(4) De vierde functie van de lichtdragers is om de mens te dienen als landbouw kalender.**

De zon en maan zijn tekenen tot aanduiding van vaste tijden (seizoenen)⁷⁴. Sommige mensen denken aan de Joodse feestdagen, maar dat kwam bij de schepping nog niet ter sprake. De beste verklaring is dat de zon en maan dienen als middelen om de landbouw seizoenen (van zaaien en oogsten) vast te stellen en dienen de mens als landbouw kalender.

• **(5) De vijfde functie van de lichtdragers is om de mens te dienen als tijds kalender.**

De zon en maan zijn ook tekenen tot aanduiding van dagen en jaren⁷⁵ en dienen de mens als tijds kalender (de tijd van de mens).

Dus, de schepping van de zon, maan en sterren anticiperen de schepping van de mens! Zij worden beschreven in termen van hun functies voor de mens op de aarde! De hele schepping en voltooiing van de schepping bereiden de aarde voor om de mens te ontvangen!

▪ **God beoordeelt zijn schepping (Genesis 1:18).**

“En God zag dat het goed was.”

⁷³ Hebreeuws: le-<otot, = <ot

⁷⁴ Hebreeuws: le-mo>edim, = mo>ed

⁷⁵ Hebreeuws: le-jamim we-shanim

Deze uitdrukking is een menselijke manier van spreken en bedoelt aan de mens (die later geschapen werd) te zeggen dat elk onderdeel van Gods schepping “volmaakt” was, d.w.z., “volledig overeenkwam met Gods eeuwige raadsbesluit (plan, wil)”.

▪ **Gods vierde scheppingsdag (Genesis 1:19).**

“Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de vierde dag”⁷⁶.

Hoewel een nieuwe manier voor de indeling van tijd op de aarde een werkelijkheid geworden was, bleef “de vierde scheppingsdag” voor God dezelfde als de andere scheppingsdagen. Er is geen aanduiding dat de vierde scheppingsdag anders was dan de vorige scheppingsdagen of dat het als een dag van 24 uur beschouwd moet worden. We moeten alle scheppingsdagen op dezelfde wijze benaderen. De vierde dag was ook “een scheppingsdag”, “een dag van Gods machtige scheppende handeling”. Het is volkomen tevergeefs en arrogant om te proberen om de duur van deze scheppingsdagen te berekenen in termen van de menselijke tijd.

5. De vijfde scheppingsdag (Genesis 1:20-23).

▪ **Gods eerste scheppende bevel en eerste scheppende handeling op de vijfde scheppingsdag (Genesis 1:20-21).**

God zei, “Laat het water wemelen⁷⁷ van krioelende⁷⁸ levende wezens (die levensadem hebben)⁷⁹ en gevleugelde schepselen⁸⁰ die boven de aarde⁸¹ langs het hemelgewelf⁸² vliegen⁸³.” En God schiep⁸⁴ de grote zeedieren⁸⁵ en alle krioelende⁸⁶ levende wezens (die levensadem hebben) waarvan het water wemelt, naar hun soort⁸⁷, en alle gevleugelde vogels⁸⁸ naar hun soort.”

“De wemelende krioelende levende wezens” in het water is een versamelnaam voor alle soorten van leven in het water: als de grote zeevissen, vissen, schelp- of schaaldieren, krabben en garnalen, enz. “Gevleugelde schepselen” in de lucht is een versamelnaam voor alle soorten van vogels, vliegende hagedissen en insecten, enz. Zij duiden een groot verscheidenheid van zwemmende en vliegende schepselen aan. De woorden “de grote zeedieren”⁸⁹ vertegenwoordigen verschillende schepselen in het Oude Testament: een slang (Exodus 7:9-12; Deuteronomium 32:33; Psalm 91:13), een zeemonster (Jeremia 51:34, HSV), een krokodil als zeemonster (Ezeziel 29:3-4; Ezechiël 32:2), of andere grote vissen in de zee (Psalm 148:7; Job 7:12). Zowel vissen als vogels werden “naar hun soort” geschapen. Dit is een duidelijk verwijzing dat God een heel grote verscheidenheid van soorten vissen en vogels op de vijfde scheppingsdag geschapen heeft. Heel vanaf het begin was er al een groot verscheidenheid van schepselen.

Het is belangrijk te weten dat “de Cambrium periode” in de geologie *opzienbarend plotseling* de eerste bewijzen levert voor het bestaan van ongewervelde diersoorten! Er is hoegenaamd geen bewijs voor de 5000 verschillende soorten zee- en landdieren in de Paleozoïsche periode⁹⁰ vóór de Cambrium⁹¹ fossiele rotslagen!

▪ **God beoordeelt zijn schepping (Genesis 1:21).**

“En God zag dat het goed was.”

Deze uitdrukking is een menselijke manier van spreken en bedoelt aan de mens (die later geschapen werd) te zeggen dat elk onderdeel van Gods schepping “volmaakt” was, d.w.z., “volledig overeenkwam met Gods eeuwige raadsbesluit (plan, wil)”.

▪ **Gods tweede scheppende bevel en scheppende handeling op de vijfde scheppingsdag (Genesis 1:22-23).**

En God zegende⁹² ze en zei, “Wees vruchtbaar⁹³, word talrijk (vermenigvuldig, neem toe in aantal)⁹⁴, en vervul⁹⁵ het water van de zeeën; en laten de vogels talrijk worden⁹⁶ op de aarde.”

⁷⁶ Hebreeuws: rebi>i

⁷⁷ Hebreeuws: Kal. jishretsu, = sharats

⁷⁸ Hebreeuws: sherets

⁷⁹ Hebreeuws: nefesh chajah

⁸⁰ Hebreeuws: we->of

⁸¹ Hebreeuws: al ha-arets

⁸² Hebreeuws: al pene reqi>a ha-shamajim

⁸³ Hebreeuws: Pi. je>ofef, = >ofef

⁸⁴ Hebreeuws: wa-jibra<, = bara<

⁸⁵ Hebreeuws: ha-tanimim ha-gedolim

⁸⁶ Hebreeuws: ramash

⁸⁷ Hebreeuws: le-minchem

⁸⁸ Hebreeuws: kol >of kanaf

⁸⁹ Hebreeuws: ha-tanimim ha-gedolim

⁹⁰ Paleozoïsch = the geological era (600 000 000 tot 275 000 000 jaar geleden) bevat de oudste vormen van hoogst ontwikkeld leven (reptielen, zaad-dragende planten, enz.).

⁹¹ Cambrian = the vroegste Paleozoïsche period (600 000 000 tot 480 000 000 jaar geleden)

⁹² Hebreeuws: Pi. wa-jebarek, = barak

⁹³ Hebreeuws: Kal. peru, = parah

⁹⁴ Hebreeuws: Kal. rebu, = rabah

⁹⁵ Hebreeuws: Pi. mil<u, = mile<

⁹⁶ Hebreeuws: Pi. jireb, = ribah

Dit bevel werd niet *tot* de vissen en vogels gesproken, maar moet verstaan worden als Gods zegen die *over* de vissen en vogels uitgesproken werd. Zijn scheppende bevel zegent deze schepselen met het vermogen zich te vermenigvuldigen.

▪ **Gods vijfde scheppingsdag (Genesis 1:23).**

“Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de vijfde dag⁹⁷.”

Ook de vijfde dag was “een scheppingsdag”, “een dag van Gods machtige scheppende handeling”. Het is volkomen tevergeefs en arrogant om te proberen om de duur van deze scheppingsdagen te berekenen in termen van de menselijke tijd.

6. De zesde scheppingsdag (Genesis 1:24-31).

▪ **Gods eerste scheppende bevel en scheppende handeling op de zesde scheppingsdag (Genesis 1:24-25).**

En God zei, “Laat de aarde (het land)⁹⁸ levende wezens⁹⁹ naar hun aard voortbrengen¹⁰⁰ (zie Genesis 1:12): vee¹⁰¹, kruipende dieren (reptielen)¹⁰² en levende dingen (wilde dieren)¹⁰³ van de aarde, naar zijn soort. En het was zo¹⁰⁴. En God maakte¹⁰⁵ de levende dingen van de aarde (de wilde dieren) naar hun soort, het vee naar hun soort, en alle kruipende dieren van de aardbodem¹⁰⁶ naar hun soort.”

De uitdrukking: “Laat de aarde voortbrengen” betekent niet dat de aarde het vermogen bezit om bij zichzelf dieren voort te brengen. God schiep door zijn scheppende bevel en handeling niet alleen “leven”, maar ook al deze levende dieren *uit de elementen van de aarde*. Dit is in overeenstemming met Genesis 1. “In het begin schiep¹⁰⁷ God de materie (stof, elementen) waaruit de hemel en aarde bestaat, maar *de aarde* was nog leeg, vormloos, in een vloeibare toestand en gehuld in duisternis (Genesis 1:1-2). In de daaropvolgende “zes scheppingsdagen” maakte¹⁰⁸, produceerde¹⁰⁹, of vormde¹¹⁰ God de tegenwoordige aarde zodat de tegenwoordige aarde niet meer leeg, vormloos, in een vloeibare toestand en duister was. De aarde is nu vol levende planten en bomen, levende vissen en vogels, levende dieren en insecten en mensen (Genesis 1:3-31). Alle schepselen zijn voortgekomen uit de elementen (materie) van de aarde die uit niets geschapen werd.

“Het vee” sluit schapen, geiten en koeien in. “De kruipende dieren” sluiten insecten in. En “de levende dingen van de aarde”¹¹¹ sluiten niet het begrip van “roofdieren” in (vergelijk Genesis 1:30 met Genesis 9:2-4), maar wordt in de rest van het Oude Testament gebruikt om “de grotere wilde dieren” in onderscheid van de huisdieren aan te duiden.

Evenals in Genesis 1:12 is het niet Gods bedoeling om een nauwkeurige wetenschappelijke classificatie van dieren te geven, maar om dieren te beschrijven zoals mensen ze observeren. De Bijbel maakt duidelijk dat in elk van deze drie groepen van dieren door Gods wil een groot verscheidenheid van soorten bestaat vanaf het moment dat zij geschapen werden!

Al deze dieren hadden een eigen soort, omdat God hen zo maakte! De verschillende soorten kwamen tot stand, niet door natuurlijke evolutie zonder God, maar door Gods schepping. De Bijbel openbaart niet de bijzondere uitgebreidheid van elk soort bij de schepping. Definitieve soorten worden echter wel in Genesis 1 genoemd: vissen in de zee, vogels in de lucht (Genesis 1:21), vee, kruipende dieren en wilde dieren (Genesis 1:24). Wilde dieren, vee, kruipende dieren en vogels werden in de ark meegenomen (Genesis 6:20; Genesis 7:14). Zelfs een groot aantal vogels, dieren en kruipende dieren worden in Leviticus 11 en Deuteronomium 14 bij name genoemd. Dit toont duidelijk aan dat God een groot verscheidenheid van soorten in de wereld van flora op de derde scheppingsdag en een groot verscheidenheid van soorten in de wereld van fauna op de zesde scheppingsdag geschapen heeft.

▪ **Gods tweede scheppende bevel en scheppende handeling op de zesde scheppingsdag (Genesis 1:26-28).**

En God zei, “Laten Wij mensen¹¹² maken¹¹³ naar Ons beeld¹¹⁴, naar Onze gelijkenis¹¹⁵; en laten zij heersen (onderwerpen)¹¹⁶ over de vissen¹¹⁷ van de zee, over de vogels in de lucht, over het vee, over heel de aarde en over al de kruipende dieren die over de aarde kruipen¹¹⁸!”

⁹⁷ Hebreeuws: jom chemishi

⁹⁸ Hebreeuws: ha-arets

⁹⁹ Hebreeuws: nefesh chajah

¹⁰⁰ Hebreeuws: Hif. totse<, = hotsi<

¹⁰¹ Hebreeuws: behemah

¹⁰² Hebreeuws: remes

¹⁰³ Hebreeuws: we-chaito <erets, = chajah, chajat, chaito, chajot

¹⁰⁴ Hebreeuws: wa-jehi ken

¹⁰⁵ Hebreeuws: wa-ja>as

¹⁰⁶ Hebreeuws: kol remes ha->edamah

¹⁰⁷ Hebreeuws: bara<

¹⁰⁸ Hebreeuws: >asah

¹⁰⁹ Hebreeuws: Hif. hotsi<

¹¹⁰ Hebreeuws: jatsar

¹¹¹ Hebreeuws: chajah, chajat, chaito, chajot

¹¹² Hebreeuws: <adam

▪ **Het is onmogelijk voor de mens om de verscheidenheid in de eenheid van Gods natuur te begrijpen (Genesis 1:26).**

Gods besluit toont aan dat God een heel speciale betekenis gaf aan de schepping van “de mens”. Sommige geleerden menen dat het meervoud “Wij” een overblijfsel is uit een oorspronkelijk pantheon van goden. Maar dit is onjuist, omdat de Bijbelse openbaring volkomen monotheïstisch is (zie de woorden: “God zegt” en “God handelt”)! Andere mensen denken dat God de schepping van de mens met de engelen besprak. Ook dit is onjuist, omdat de Bijbel nergens blijkt geeft dat de mens naar het beeld van engelen geschapen werd. Het woord “Ons” duidt ook niet op een zogenaamd majesteitsmeervoud, omdat een majesteitsmeervoud niet in het Hebreeuws gevonden wordt. Een majesteitsmeervoud wordt voor het eerst in een brief van de Persische koning Artaxerxes (464-423 v.C.) in het Aramees gevonden (Ezra 4:18; zie Ezra 7:14).

De beste verklaring is dat het meervoud: “Wij” en “Ons” een openbaring in de Bijbel is van een meervoud of diversiteit in de eenheid van de Goddelijke Wezen. Deze pluraliteit in de eenheid van de Goddelijke Wezen wordt ook bij de schepping gevonden (zie de woorden “God” en “Geest” in Genesis 1:1-2) en de instelling van de christelijke doop met water (Matteüs 28:19) en de christelijke zegen (2 Korintiërs 13:13).

“God zegt”. “God handelt”. En God spreekt over Zichzelf als “Ik” (Genesis 1:29). Het enkelvoud dat voor God gebruikt wordt, bewijst dat het meervoud of diversiteit in de Goddelijke Wezen hoegenaamd niet de eenheid van de Goddelijke Wezen aantast!

Het is onmogelijk voor de mens als schepsel binnen de beperking van een drie dimensionele ruimte (van lengte, breedte en hoogte) (en dus de beperking van getallen tellen) en de beperking van een één richting tijd (van het verleden tot het heden naar de toekomst) zich een voorstelling te maken van de pluraliteit binnen de eenheid van de Goddelijke Wezen van zijn Schepper, omdat de Schepper bestaat boven alle ruimte en tijd die Hij Zelf geschapen heeft! God bestaat niet alleen in de beperkte menselijke dimensie van ruimte en tijd (zie Gods naam: “God met ons”), maar ook in de onbeperkte goddelijke dimensie vóór, boven en buiten de geschapen ruimte en tijd (zie Gods naam: “Ik ben die Ik ben”).

▪ **De schepping van de mens naar Gods beeld, mannelijk en vrouwelijk (Genesis 1:26-27).**

“En God schiep¹¹⁹ de mens¹²⁰ naar zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk¹²¹ en vrouwelijk¹²² schiep Hij hen.”

De woorden “God schiep de mens naar¹²³ zijn beeld” worden verder verklaard door de woorden, “God schiep de mens als¹²⁴ zijn gelijkenis”. Het betekent dat de mens inderdaad is wat door het woord *als* uitgedrukt word (zie 1 Korintiërs 11:7). Er is geen verschil in betekenis tussen het woord “beeld”¹²⁵ en het woord “gelijkenis”¹²⁶, omdat Genesis 1:27 alleen “beeld” gebruikt en Genesis 5:1 alleen “gelijkenis” gebruikt. Het woord “beeld” drukt uit dat de mens zo op God lijkt als een standbeeld of foto op de persoon zelf lijkt. En het woord “gelijkenis” drukt uit dat de overeenkomst tussen de kopie en het origineel accuraat is. Dit betekent niet dat er geen fundamenteel en onvergelykbaar verschil tussen God en de mens is. Maar bij de schepping ligt de nadruk op de overeenkomst met God om aan te tonen welke hoge waarde God aan de mens toeschrijft.

De woorden betekenen niet “man” en “vrouw”, maar “mannelijk” en “vrouwelijk”. Dus, de zegen die God aan de dieren (Genesis 1:22) en aan de mens (Genesis 1:28) geeft moest hun verschil in sex insluiten! De twee verschillende sexen worden uitdrukkelijk genoemd om de mens voor te bereiden voor de heel speciale manier waarop de sexen met elkaar moesten omgaan, namelijk in het huwelijk (Genesis 2:18-24).

▪ **Gods zegen voor de mens (Genesis 1:28).**

En God zegende hen en God zei tegen hen, “Wees vruchtbaar, wordt talrijk (vermenigvuldig), vervul¹²⁷ de aarde (zie Genesis 1:22) en onderwerp (neertreden, bewaren, pekelen, vasthouden, onderdrukken)¹²⁸ haar, en heers over (voer heerschappij, onderwerp, breng onder’t juk)¹²⁹ de vissen van de zee, over de vogels in de lucht en over al de levende dingen (wilde dieren) die over de aarde kruipen (bewegen)¹³⁰!”

¹¹³ Hebreeuws: Kal. na<eseh, = >asah

¹¹⁴ Hebreeuws: be-tsalmenu, = tselem

¹¹⁵ Hebreeuws: ki-demutenu, = demut

¹¹⁶ Hebreeuws: Kal. we-jirdu, = radah

¹¹⁷ Hebreeuws: bi-dgat, = dagah

¹¹⁸ Hebreeuws: ha-romes al ha-<arets

¹¹⁹ Hebreeuws: wa-jibera<

¹²⁰ Hebreeuws: et-ha->adam

¹²¹ Hebreeuws: zakar

¹²² Hebreeuws: u-neqebah

¹²³ Hebreeuws: be

¹²⁴ Hebreeuws: ki

¹²⁵ Hebreeuws: tselem

¹²⁶ Hebreeuws: demut

¹²⁷ Hebreeuws: peru u-rebu u-mil<u et ha-arets

¹²⁸ Hebreeuws: Kal. we-kibshuha, = kabash

¹²⁹ Hebreeuws: Kal. u-redu, = radah

¹³⁰ Hebreeuws: kol chajah ha-romeset al ha-arets

Terwijl God zijn zegen *over* de dieren uitsprak, sprak God zijn zegen *tegen* de mens uit! Terwijl Genesis 2:15-17 de eerste woorden van God tegen de man was, was Genesis 1:28 de eerste woorden tegen de man en de vrouw. God schiep de mens en ging met hem in gesprek! God schiep de mens met het vermogen met God om te gaan, naar God te luisteren en met God te spreken. Gods “zegen” bestaat uit al wat goed is in de relatie tussen God en de mens en al wat goed is in het bestaan van de mens op de aarde aan de mens te beloven, te verzekeren en te bevestigen¹³¹.

God gaf de mens de taak om in afhankelijkheid van God de aarde te vullen, te onderwerpen en over de werken van Gods handen te heersen (Psalm 8:6-8 HSV).¹³²

▪ **Gods taak voor de mens (de culturele opdracht)(Genesis 1:28)**

• (1) **De taak om de aarde met mensen te vervullen.**

Gods oorspronkelijke bedoeling was om de aarde te vervullen met mensen die beeld dragers van God zouden zijn (Genesis 1:26-27)! Hij ontwierp de aarde om het te vullen met mensen die Hem kennen, liefhebben, gehoorzamen en verheerlijken.

• (2) **De taak om de aarde namens God te behartigen.**

Het woord “onderwerpen” (Genesis 1:28) betekent “onderwerpen”, temmen” en “gelijkmaken”. De mens moet de onbewoonde gebieden op aarde bewoonbaar maken, landbouw beoefenen op de ongecultiveerde gebieden op aarde en wilde dieren temmen om thuis te gebruiken. De mens moet de natuurwetten in Gods schepping ontdekken, verantwoordelijke wetenschap beoefenen en zijn ontdekkingen tot welzijn van de mens toepassen. De taak van de mens is om cultuur op de aarde te brengen en wel de cultuur van het Koninkrijk van God!

Maar deze juiste en correcte manier om wetenschap, landbouw en industrie te beoefenen is niet zonder grenzen. Het woord “onderwerpen” betekent ook “beschermen, pekelen, bewaren”. De mens moet Gods schepping beschermen en voor misbruik, mishandeling en vernietiging bewaren. God heeft beperkingen gesteld op alle natuurlijke bronnen op de aarde. Zakenmannen, corporatie en en regeringen van landen mogen niet de mineralen in de aarde voor eigen gewin exploiteren of bijvoorbeeld door wapenproductie voor vernietiging van andere mensen toepassen. Projectontwikkelaars mogen niet elk stukje grond vol bouwen zodat er geen ruimte meer is voor planten, bomen en dieren. De mens mag de gevoelige balans in de natuur en Gods schepping niet vernietigen door vervuiling van water, lucht en zelfs de atmosfeer. De mens mag niet de natuurlijke bronnen op de aarde vernietigen, bijvoorbeeld door een zelfzuchtige en luxe levensstijl, door een onverantwoordelijke productie van energie (brandstof), door ontbossing, overbeweiding en ongelijke verdeling van het land, zodat vervuiling, overstromingen en droogten, hongersnood, armoede en allerlei ziekte uiteindelijk de mens vernietigen!

De taak om de aarde te onderwerpen sluit ook in de Bijbelse (of christelijke) cultuur aan alle volken op de aarde te brengen. Na de zondeval hebben alle volken bepaalde zondige en corrupte aspecten in hun nationale culturen ingesloten. Het is Gods bedoeling, niet alleen mensen uit alle volken tot inkeer, geloof en gehoorzaamheid te brengen, maar ook om alle zondige aspecten in hun nationale culturen te veranderen (te hervormen)! Gods doel is om één volk van God te scheppen met een bijzonder cultuur, namelijk de cultuur van het Koninkrijk van God! Omdat menselijk gedrag het voorwerp is van Gods openbaring en bemoeienis, richt de geboden en onderricht van de Bijbel zich vooral op de verandering van menselijk gedrag en de verandering van menselijke culturen!

• (3) **De taak om over de aarde te heersen.**

Gods oorspronkelijke bedoeling was dat de mens namens God over de aarde zou heersen. Het woord “heersen over” betekent letterlijk: “heerschappij of macht uitoefenen over anderen en hen onderwerpen. Daarom is de taak en bestemming van de mens om namens God over zijn geschapen flora en fauna in de lucht, in het water en op het land te heersen. Bijvoorbeeld, “Een rechtvaardige zorgt goed voor zijn vee, een goddeloze is alleen maar wreed” (Spreuken 12:10). Een christen mag daarom niet wreed zijn tegenover dieren, maar moet goed zorgen voor het vee in zijn bezit. De taak van de mens is om deze vogels, vissen en dieren te gebruiken tot welzijn van de mens.

Niettemin is zijn taak als heerser beperkt tot de vogels, vissen en dieren. Heersen over andere volken (natiën) of heerschappij voeren over minderheidsgroepen in het land is uitgesloten. Dit betekent dat heersers nooit hun onderdanen mogen onderdrukken, vervolgen, tot slavernij dwingen of vernietigen. Het gezag om te heersen en te straffen wordt beperkt tot “gezagsdragers” (Romeinen 13:1-7) en zij hebben de verantwoordelijkheid om verantwoording af te leggen voor hun daden. Zij zijn uiteindelijk verantwoordelijk en verantwoording verschuldigd tegenover de God van de Bijbel die deze verantwoordelijkheid en gezag aan hen gedelegeerd heeft. Niettemin is alle gezag in de wereld beperkt (Handelingen 4:19-20; Handelingen 5:29)! Het bestaan van criminele en terroristische groepen is verboden omdat zij met geweld over andere mensen heersen.

• (4) **De taak om op de aarde voor Jezus Christus te leven.**

In het licht van de Nieuwe Testament openbaring zijn alle dingen door Jezus Christus geschapen en ook voor Jezus Christus geschapen, ongeacht of mensen daarmee eens zijn of niet (Kolossenzen 1:15-16). Dus is het Gods bedoeling dat alle mensen uiteindelijk in overeenstemming met Gods wil en tot Gods heerlijkheid leven (Romeinen 11:36)!

¹³¹ Numeri 6:24-26; Markus 10:14; 2 Korintiërs 13:13; Efeziërs 1:3

¹³² Maar niet om over elkaar te heersen (Matteüs 20:25-28)

▪ **Gods bevel m.b.t. voedsel (Genesis 1:29-30).**

En God zei, “Zie Ik geef u al het zaaddragende gewas¹³³ dat op heel de aarde is, en alle bomen waaraan zaaddragende boomvruchten zijn¹³⁴; dat zal u tot voedsel dienen¹³⁵. Maar aan al de dieren van de aarde, aan alle vogels in de lucht en aan al wat over de aarde kruipt, waarin leven is, heb Ik al het groene gewas¹³⁶ tot voedsel gegeven. En het was zo”.

Aan de mens gaf God al de zaaddragende gewassen en zaaddragende vruchten tot voedsel. Maar aan de dieren gaf Hij vooral het groen van planten en grassen tot voedsel. Na de zondvloed gaf God de mens ook dieren tot voedsel (Genesis 9:3). Wat God ook al besloot, gebeurde.

▪ **God beoordeelt zijn schepping (Genesis 1:25,31).**

“En God zag al wat Hij gemaakt had¹³⁷, en zie¹³⁸, het was zeer goed¹³⁹!”

God roept de mens om te kijken naar zijn schepping en te zien hoe volmaakt God zijn schepping had gemaakt. (zie Psalm 19:1-6; Psalm 104; Romeinen 1:20)! God openbaarde aan de mens dat ook dit deel van zijn schepping “volmaakt” was, d.w.z. volledig overeenkwam met zijn eeuwige plan (wil).

▪ **Gods zesde scheppingsdag (Genesis 1:31).**

“Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag¹⁴⁰.”

Ook de zesde dag was een scheppingsdag, “een dag van Gods machtige scheppende handeling”. Het is volkomen tevergeefs en arrogant om te proberen om de duur van deze scheppingsdagen te berekenen in termen van de menselijke tijd.

Op de zesde scheppingsdag, nadat God alle dieren geschapen had, heeft God als zijn sluitende scheppingsdaad de mannelijke en de vrouwelijke mens geschapen (Genesis 1:27). Maar er moet een aanzienlijke tijd gelegen hebben tussen de schepping van Adam en de schepping van Eva (Genesis 2:7-22). Eerst moest Adam het paradijs (tuin) in de regio van Eden bewerken en bewaken. Daarna moest hij elk vogel, dier en insect een naam geven en classificeren. Na een lange periode van eenzaamheid besloot God een helper voor de man te maken die bij hem past. Daarom kan Genesis 1:31 niet bedoeld hebben dat de zesde scheppingsdag alleen maar 24 uur duurde!

Het doel van Genesis 1 is niet om te vertellen hoe snel God geschapen heeft, maar om te openbaren dat het universum inclusief de aarde met alles erop inderdaad door God geschapen is (en niet maar op een natuurlijke manier zonder God evolueerde) en voor de mens geschapen werd.

Samenvatting van de schepping (Genesis 2:1).

▪ **God heeft de schepping met zijn grote verscheidenheid voltooid.**

“Zo¹⁴¹ zijn de hemel (het universum) en de aarde (de planeet) voltooid¹⁴², en heel hun legermacht (opstelling en tooi)¹⁴³.”

Genesis 2:1 vat al Gods scheppende handelingen samen: Gods schepping van het universum (inclusief de aarde) “in het begin” (Genesis 2:1-2) en Gods scheppende handelingen door voltooiing van zijn schepping gedurende de zes scheppingsdagen (Genesis 3-31). Het is een samenvatting van Gods schepping van alle bestaande werkelijkheden (als materie, energie, ruimte en tijd) en Gods vorming en ordening van al deze bestaande werkelijkheden in het tegenwoordige functionerende universum met zijn grote verscheidenheid. Terwijl Genesis 1:2 over de aarde spreekt als “leeg, vormloos, duister en in een vloeibare staat”, spreekt Genesis 2:1 over de aarde met alles erop als “voltooid” in elk opzicht!

God heeft niet maar één amoëbe op de aarde geschapen die zich gedurende miljoenen van jaren natuurlijk ontwikkelde in de grote verscheidenheid van tegenwoordige soorten en vormen (dit wordt “de theorie van natuurlijke evolutie” genoemd). God heeft de aarde met een groot verscheidenheid van soorten en vormen geschapen. Hij schiep de aarde met zijn verschillende vormen van continenten en oceanen, en met alles erop en erin volledig zonder zijn methode, proces of duur van scheppen bekend te maken! Terwijl de Bijbel zegt dat God het land van de zee scheidde, zegt het niets over de vorm van de continenten bij de schepping. Terwijl de Bijbel zegt dat de verschillende soorten van vogels, vissen, dieren en mensen vanaf de schepping bestond, zegt het niets over hoe deze ontzaggelijke verscheidenheid van soorten er specifiek uitzag of hoe lang dit “begin” duurde. Terwijl de Bijbel zegt dat God de mens mannelijk en vrouwelijk naar zijn beeld schiep, zegt het niets over het ras, uiterlijke voorkomst, cultuur en taal van de eerste mensen.

¹³³ Hebreeuws: kol >eseb zore>a zera

¹³⁴ Hebreeuws: kol ha-ets <esher bo peri ets zore>a zera

¹³⁵ Hebreeuws: le-<aklah

¹³⁶ Hebreeuws: jereq >eseb

¹³⁷ Hebreeuws: >asah

¹³⁸ Hebreeuws: hineh

¹³⁹ Hebreeuws: tob me<od

¹⁴⁰ Hebreeuws: jom ha-shishi

¹⁴¹ Hebreeuws: en

¹⁴² Hebreeuws: Pu. jekulu, = kalah

¹⁴³ Hebreeuws: kol tseba<am, = tsaba<

Wel leert de Bijbel dat God heel het menselijke geslacht uit één (bloed)(m.n. Adam) maakte (Handelingen 17:26)! God schiep de aarde volledig met verschillende seizoenen die functioneerden en met mensen die erop leefden, werken en zich vermenigvuldigen.

▪ **God heeft de schepping volgroeid en volwassen geschapen.**

Zonder zijn methode of proces van schepping bekend te maken of hoe lang het duurde, heeft God de schepping volgroeid en volwassen geschapen in de zin dat alles functioneerde zoals zij vandaag functioneren. Volgroeide planten, grassen en bomen hadden het vermogen zaad te vormen en te vermenigvuldigen vanaf de derde scheppingsdag (Genesis 1:11-12). De zon, maan en sterren waren zichtbaar op de aarde vanaf de vierde scheppingsdag (Genesis 1:15). Vissen, vogels en dieren waren vruchtbaar en hadden het vermogen zich te vermenigvuldigen vanaf de vijfde en zesde scheppingsdag (Genesis 1:10,22,24). De man en de vrouw waren volwassen geschapen met het lichamelijke vermogen vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen en met het geestelijke vermogen met God om te gaan en God's culturele opdracht te vervullen vanaf de zesde scheppingsdag. (Genesis 1:27-28).

▪ **God heeft de schepping met mogelijkheden geschapen.**

Gods machtige scheppende woord gaf aan planten, bomen, vissen, vogels, dieren en mensen het vermogen zich voort te planten en zich te vermenigvuldigen op de aarde. Gods zegen en bevel gaven ook aan de mens het vermogen om met Hem om te gaan (met God te communiceren). En God gaf aan de mens de taak en het vermogen om de aarde (wetenschappelijk) te onderwerpen en over de werken van God te heersen in afhankelijkheid van God.

De geschapen wereld beweegt naar een geschiedenis in relatie tot Gods werken, in relatie tot alle verschillende volken in de wereld, in relatie tot God en in relatie tot God's Woord (de openbaring van God in de Bijbel). Maar deze geschiedenis wordt in de rest van de Bijbel verteld.

7. De zevende dag (Genesis 2:2-3).

▪ **Werd de schepping op de zevende of al op de zesde scheppingsdag voltooid? (Genesis 2:2a)?**

Letterlijk staat er, "Toen God op de zevende dag¹⁴⁴ zijn werk (bezigheid)¹⁴⁵, dat Hij gemaakt had¹⁴⁶, voltooide¹⁴⁷". De beste vertaling, echter, is: "Toen God op de zevende dag zijn werk, dat Hij gemaakt had, voltooid had".

Vertalers vinden deze zinsnede moeilijk omdat God zijn scheppingswerk op de zesde dag en niet op de zevende dag voltooide (Genesis 2:1). De vertalingen van het Oude Testament: de Samaritaanse Pentateuch, de Griekse Septuaginta en de Syrische tekst zeggen allen "de zesde dag" in plaats van "de zevende dag", maar verklaren niet hoe in de Hebreeuwse tekst "de zesde dag" in "de zevende dag" kon veranderen.

Het is geen hulp te zeggen dat God de schepping op de zesde dag voltooide, maar pas op de zevende dag "verklaarde" dat Hij de schepping had voltooid. De beste uitleg is om de onvoltooidverleden tijd van het werkwoord als een voltooid verleden tijd te lezen, omdat dit in het Hebreeuwse grammatica mogelijk is. Omdat God zijn scheppingswerk al op de zesde dag voltooid had, was de voltooiing van zijn scheppingswerk op de zevende dag al een werkelijkheid in het verleden. Daarom zegt Genesis 2:2 (HSV), "Op de zevende dag, toen God (al in het verleden) zijn scheppingswerk voltooid had, rustte Hij van al zijn werk, dat Hij gemaakt had."

▪ **De goddelijke rustdag gedurende het Oude Testament (Genesis 2:2b).**

"God rustte (stopte, hield op met)¹⁴⁸ op de zevende dag van al zijn werk, dat Hij gemaakt had."

Het Hebreeuwse woord "shabat" betekent "te stoppen" of "te rusten".

Enerzijds is het logisch om de zevende dag op dezelfde wijze te beschouwen als de eerste zes scheppingsdagen die tevens allen werkdagen waren. Anderzijds beschouwen velen de zevende dag als een gewone menselijke dag van 24 uur of van zonsopgang tot de volgende zonsopgang. Maar de vraag is of de goddelijke rustdag na de zevende dag, ongeacht of het zo lang als "een dag van God" of zo kort als "een dag van de mens" was, *een einde had* of niet.

Gods rustdag had een begin op de zevende scheppingsdag, maar geen einde! Gods rustdag is al vanaf de schepping een ononderbroken werkelijkheid! Voor een mens volgt na een serie van zes werkdagen (van elk 24 uur) altijd een rustdag (van 24 uur). Maar voor God volgt na een serie van zes scheppingsdagen (van onbepaald lengte) alleen maar één rustdag (die nooit geëindigd is)! Voor God zijn er geen scheppingsdagen (werkdagen) afgewisseld door rustdagen meer! Terwijl alle zes scheppingsdagen eindigde met de uitspraak, "Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de eerste (enz.) dag" heeft de zevende dag geen slotformule! Gods zevende dag begon met een morgen, maar heeft geen avond, omdat Gods rustdag vanaf de voltooiing van de schepping ononderbroken voortduurt! De Bijbel leert niet dat God alleen maar gedurende de duur van een scheppingsdag of de duur van een menselijke dag van 24 uur rustte. Gods rustdag is niet zoals een van de scheppingsdagen die allen een einde hadden. Op Gods rustdag volgt geen scheppingsdagen meer!

¹⁴⁴ Hebreeuws: ba-jom ha-shebi>i (zevende), Grieks: en te hemera te hekte (zesde)

¹⁴⁵ Hebreeuws: mela<kto, = mela<kah

¹⁴⁶ Hebreeuws: >asah

¹⁴⁷ Hebreeuws: Pi. wa-jekal, killah = to voltooien, beëindigen; Kal. kalah = compleet zijn, klaar zijn

¹⁴⁸ Hebreeuws: Kal. wa-jishbot, = shabat

Gods “rusten” wordt gecontrasteerd met Gods “scheppen”. Het betekent niet dat God moe geworden was en moest rusten. Het betekent: “God hield op met scheppen.” God had zijn scheppingswerk voltooid en er zou geen schepping meer plaatsvinden.” Het betekent ook niet dat Gods rusten een volledige ijdeldheid geworden was. In andere delen van de Bijbel lezen we dat God onophoudelijk zijn scheppingswerk in stand houdt (Hebreeën 1:3) en onophoudelijk heerst. Dit wordt wel Gods “voorzienigheid” genoemd (Handelingen 14:17). Genesis 2:2-3 is daarom niet in strijd met wat Jezus Christus in Johannes 5:17 zegt, “Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook.”

▪ **De goddelijke rust in het Oude en het Nieuwe Testament.**

Het Nieuwe Testament leert dat de zevende dag voortgezet werd als “Gods rust” tot in de eeuw van de Kerk. Het Griekse woord voor “rust” is “katapausis”¹⁴⁹.

• **De rust van vijanden.**

Het Oude Testament spreekt over ingaan in Kanaan als ingaan in de plaats waar God de Israëlieten “rust”¹⁵⁰ zou geven van hun vijanden. Daar zouden de Israëlieten veilig wonen (Deuteronomium 12:9-10). Nadat Jozua (1497-1387 v.C.) de Israëlieten in Kanaan geleid had, gaf God hen rondom “rust” van hun vijanden (Jozua 21:44).

• **De rust die God Zelf geniet.**

Later sprak God door koning David (hij regeerde van 1011-971 v.C.) over een andere “rust”, namelijk, “Gods rust”. Omdat de Israëlieten veertig jaar lang in de woestijn tegen God hadden gerebelleerd, hun harten hadden verhard, God op de proef hadden gesteld (Psalm 95:8-11), Gods woorden niet hadden geloofd en God niet hadden gehoorzaamd (Hebreeën 4:2,6), had God hen gewaarschuwd, “Mijn rust zullen zij nooit binnengaan” (Psalm 95:11). Het Hebreeuwse Oude Testament gebruikt het woord: “menuchati” en de Griekse vertaling van het Oude Testament gebruikt de woorden: “katapausis mou”. Het Hebreeuwse woord “menuchah” of Griekse woord “katapausis” is “de rust die God Zelf geniet”. God had zijn volk beloofd dat zij een deel zouden krijgen in de rust die Hij Zelf geniet, maar dreigde dat ongehoorzame mensen die rust zouden mislopen!

Gods rust in Hebreeën hfst. 4 (geschreven voor 64 n.C.) houdt verband met Gods rust in Genesis hfst. 2 (opgetekend in ongeveer 1447 v.C.): “Gods werken zijn al sinds de grondlegging van de wereld voltooid”¹⁵¹ (Hebreeën 4:3) en “Op de zevende dag heeft God van al zijn werken gerust”¹⁵² (Hebreeën 4:4). De schrijver van de brief aan de Hebreeën redeneert dat als God inderdaad rust aan de Israëlieten had gegeven, dan zou Hij niet na de tijd van Jozua over een ander “rust” meer spreken. Daarom bewijst hij dat “er nog een sabbatsrust”¹⁵³ voor het volk van God overblijft” (Hebreeën 4:8-9). Het Griekse woord “sabbatismos” is afgeleid van het Hebreeuwse woord “shabat”.

In Genesis 2:2-3 wordt het Hebreeuwse woord “shabat”¹⁵⁴ gebruikt, maar in Exodus 20:11 wordt een ander Hebreeuwse woord: “menuchah”¹⁵⁵ gebruikt. Maar beide woorden worden in het Griekse Oude Testament met het woord “katapausis”¹⁵⁶ vertaald en betekent: *ophouden* of *rusten*. Ook de rust die God Zelf geniet (katapausis) wordt als “een sabbatsrust” (Grieks: sabbatismos) beschreven. Dus, wanneer Gods volk (de christenen) hun toegewezen werk op de aarde hebben voltooid in overeenstemming met Gods wil, zullen zij ook Gods rust binnengaan (Hebreeën 4:9). Deze “sabbatsrust” van Gods volk verwijst naar het leven in Gods tegenwoordigheid, hetzij in de hemel onmiddellijk na de dood, hetzij op de nieuwe aarde bij de opstanding uit de dood. “En ik hoorde een stem uit de hemel tegen mij zeggen: Schrijf: Zalig zijn de doden die in de HEERE sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten van hun inspanningen (d.w.z. zwoegen, problemen, verdrukking en vervolging) en hun werken volgen met hen” (Openbaring 14:13-14; 1 Korintiërs 3:12-13).). Zij zullen voor eeuwig genieten van de sabbatsrust die God Zelf sinds de voltooiing van de schepping geniet!

• **Wanneer zullen mensen Gods rust genieten?**

Mensen kunnen alleen “Gods rust” binnengaan door het horen en gelooven van het evangelie (Hebreeën 3:15; Hebreeën 4:2-3a). In het licht van Hebreeën 11:39-40 zouden de gelovigen uit de Oude Testament periode alleen samen met de gelovigen uit de Nieuwe Testament periode volmaakt gemaakt worden.

Sommige christenen denken dat de gelovigen in de Oude Testament periode pas Gods rust in de hemel zullen binnengaan nadat Jezus Christus zijn werk van verlossing voltooid had. Maar in het licht van Prediker 12:7, Matteüs 22:31-32; Lukas 16:23, Galaten 3:6-9 en Openbaring 21:12 is het duidelijk dat de gelovigen uit de Oude Testament periode vóór de kruisiging van Jezus Christus al deel hebben aan Gods rust in de hemel. God zegt, “Ik ben de God van Abraham en de God van Izak en de God van Jakob.” Hij is niet een God van doden, maar van levenden (Matteüs 22:32).

In het licht van Lukas 23:43, Filippenzen 1:23 en Hebreeën 12:42-44 ervaren de gelovigen uit de Nieuwe Testament periode Gods rust in de hemel (het Nieuwe Jerusalem in de hemel) onmiddellijk na hun dood. In het licht van

¹⁴⁹ καταπαυσις

¹⁵⁰ Hebreeuws: menuchah, Grieks: katapausis

¹⁵¹ Grieks: καιτοι (and yet) των εργαων απο καταβολης κοσμου γενηθεντων

¹⁵² Grieks: και καταπαυσεν ο θεος εν τη ημερα τη εβδομη απο παντων των εργαων αυτου

¹⁵³ Grieks: sabbatismos

¹⁵⁴ Hebreeuws: shabat

¹⁵⁵ Hebreeuws: Kal wa-janach, = nucha (cf. menuchah)

¹⁵⁶ Grieks: καταπαυσεν (katapausen)

Openbaring 6:11 en Openbaring 20:4 moeten de zielen (of geesten) van deze gestorven Nieuwe Testament gelovigen in de hemel wachten totdat “het getal”¹⁵⁷ van hun mededienaren en broeders die nog gedood moeten worden, compleet is. Zij zullen alleen Gods rust op de nieuwe aarde (het Nieuwe Jerusalem op de nieuwe aarde) binnengaan en ervaren na de opstanding uit de doden (1 Tessalonicenzen 4:13-17; Openbaring 21:2). Bij de opstanding uit de doden zullen de gelovigen uit de Oude Testament periode samen met de gelovigen uit de Nieuwe Testament periode volmaakt gemaakt worden (Hebreeën 11:39-40; zie Romeinen 11:25-26)!

Hoe dan ook, de rust bestaande uit het beëindiging van zwoegen op de aarde en onafgebroken omgang met God is de bestemming waartoe Gods Oude Testament volk (Psalm 139; Psalm 23:6; Psalm 27:4) en Gods Nieuwe Testament volk geroepen worden. “Laten wij ons dan beijveren om die rust binnen te gaan, opdat niemand door het volgen van dit voorbeeld van ongehoorzaamheid ten val zal komen” (Hebreeën 4:11).

▪ **De menselijke rustdag (Genesis 2:3).**

En God zegende¹⁵⁸ de zevende dag en heiligde¹⁵⁹ die, want daarop rustte¹⁶⁰ Hij “van al zijn werk, dat God schiep”¹⁶¹ door het te maken¹⁶².

In het vierde gebod (Exodus 20:8-11) wordt de motivering om de sabbat of menselijke rustdag te houden (Genesis 2:3) in nauw verband gebracht met Gods rust op de zevende dag na zijn zes dagen van scheppen. Genesis 2:3 verwijst naar de menselijke rustdag en niet naar de goddelijke rust. Terwijl Genesis 2:2 een verwijzing is naar de goddelijke rust, is Genesis 2:3 een verwijzing naar de menselijke rustdag! Gods zegen en heiliging hebben met de mens en het menselijk leven te maken.

Het argument: “omdat de zevende dag in Genesis 2:3 op de menselijke rustdag slaat, Genesis 2:2 ook op de menselijke rustdag moet slaan”, houdt niet stand. Andere woorden in Genesis 1 hebben ook meerdere betekenissen:

- Het woord “hemel” betekent “het universum” (Genesis 1:1) en “de lucht” of “atmosfeer” (Genesis 1:8).
- Het woord “aarde” betekent “de planeet aarde” (in Genesis 1:2) en “het droge land” of “continent” (in Genesis 1:10).
- Het woord “dag” betekent “een goddelijke scheppingsdag van onbekend lengte” (in Genesis 1:5), “een menselijk dag van 24 uur” (in Genesis 1:14) en zelfs “de hele scheppingsperiode” (in Genesis 2:4).
- Zo ook betekent de woorden “de zevende dag”: “Gods rust” (in Genesis 2:2) en “de menselijke rustdag” (in Genesis 2:3).

Het tekstverband toont aan welke betekenis het juiste is en wij moeten dat accepteren!

De geïnspireerde schrijver die de openbaring van Gods schepping opgetekend heeft in wat nu bekend staat als “het boek Genesis”, beschouwde de zevende dag als een *wekelijks* “rustdag voor de mens” als een vanzelfsprekendheid. Hij en zijn lezers genoten al de zegeningen van die rustdag:

- het ophouden van normaal werk en verfrist worden (Exodus 23:12).
- omgang met God in een heilige bijeenkomst (Leviticus 23:3).
- Jezus voegde hieraan toe: goed doen en mensen behouden (Markus 3:4).

Geïnspireerd door Gods Geest toont de geïnspireerde schrijver aan dat de zegeningen en heiliging van de menselijke rustdag in nauw verband stond met de goddelijke rust na de schepping:

- het ophouden van zwoegen op de aarde (Openbaring 14:13).
- ononderbroken omgang met de God van het verbond (Openbaring 21:3).

E. HET DOEL VAN GENESIS 1.

Het doel van Genesis hoofdstuk 1 is “wie”, “wat”, “voor wie” en “waarom”, maar NIET “wanneer” of “hoe lang”.

1. Het doel van Genesis 1 is openbaren “wie” alles geschapen heeft.

De geschiedenis van de schepping in Genesis 1 vertelt wie alles geschapen heeft. De Schepper van hemel en aarde is God, de HEERE. Het hele universum inclusief de aarde heeft zijn bestaan te danken aan de God die Zich in de Bijbel heeft geopenbaard.

Dit stond lijnrecht tegenover de denkbeelden van de heidende volken die rondom Gods volk woonden. Zij dachten dat een menigte (pantheon) van jaloerse en vechtende goden in opeenvolgende stadia voortkwamen uit voorafbestaande materie van onbekend oorsprong en in beweging gebracht door onverklaarbare machten. De Bijbel verwerpt alle theorieën van de heidense culturen van de antieke wereld over de oorsprong van het universum als niets dan ongegrond bijgeloof. De schepping is ook niet vanzelf ontstaan uit oerstof (de evolutietheorie).

¹⁵⁷ zie “de volheid” of “volle getal” (Romeinen 11:25-26)

¹⁵⁸ Hebreeuws: Pi. wa-jebarek, = birek

¹⁵⁹ Hebreeuws: Pi wa-jeqadesh, = qidesh

¹⁶⁰ Hebreeuws: Kal shabat

¹⁶¹ Hebreeuws: Kal bara

¹⁶² Hebreeuws: la->esot, = >asah

De HEER bestaat van alle eeuwigheid (Psalm 90:2), dus ook vóór de schepping van materie, energie, ruimte en tijd. Hij heeft materie, energie, ruimte en tijd uit niets geschapen door zijn Woord (Psalm 33:6,9; Hebreëen 11:3; Romeinen 4:17; 2 Petrus 3:5). Hij onderhoudt en beheert het universum met zijn almacht (Hebreëen 1:3).

2. Het doel van Genesis 1 is openbaren “wat” alles geschapen is.

De geschiedenis van de schepping in Genesis 1 verteld wat God geschapen heeft. Hij heeft het universum met al zijn ontelbaren sterrenstelsels als de Melkweg en andere sterren geschapen. Hij heeft de planeet de aarde geschapen met een atmosfeer en met continenten in oceanen van water waarin al het leven kan bestaan. Hij heeft een groot verscheidenheid van planten en bomen, vissen, vogels en dieren geschapen. Ten slotte heeft Hij ook de mens geschapen. Denk aan de volgende aspecten van Gods schepping:

▪ **God heeft de grootste dingen denkbaar in het universum geschapen (sterren) (Jesaja 40:25-26).**

• **Het getal van de sterren**¹⁶³

In een helder nacht kan een mens met blote ogen ongeveer zesduizend (6000) sterren zien, waarvan de meeste tot de Melkweg horen. De Melkweg heeft ongeveer een honderd miljard (100 000 000 000) (11 nullen) sterren.

Door middel van de grootste telescopen kunnen mensen meer dan tien triljard (10 000 000 000 000 000 000) (22 nullen) sterren en ongeveer een honderd miljard (100 000 000 000) (11 nullen) Melkwegen zien. Het getal van de sterren in het universum is zo groot dat niemand ze in zijn hele leven kan tellen.

• **De afstanden van de sterren.**

De enige ster in het zonnestelsel is de zon en de zon is de naaste ster aan de aarde. De afstand naar de zon is 150 miljoen kilometer. Hoe ver is dat? Met een vliegtuig zou je 17 jaar lang moeten vliegen om de zon te bereiken!

De afstanden naar de sterren zijn zo reusachtig dat wetenschappers “lichtjaren” gebruiken om afstanden aan te duiden. Licht is het snelste fenomeen bekend aan mensen. De snelheid van licht is 3000 kilometer per seconde! Dat is gelijk aan 7½ keer om de aarde in een seconde! “Een lichtjaar” is gelijk aan een afstand van negeneenhalf biljoen (9 454 000 000 000) kilometer!

De maan is een en eenderde lichtseconde weg. De planeet Mars is 5 lichtminuten weg. De zon is 8 lichtminuten weg. De planeet Pluto is 5 uren weg. De naaste ster aan het zonnestelsel is 4.3 lichtjaren weg. Met een vliegtuig zou je viereneenhalfmiljoen(4 644 000) jaar moeten vliegen!

Onze Melkweg heeft een diameter van ongeveer honderdentwintigduizend (120 000) lichtjaren! De Melkweg naaste aan onze Melkweg heet Spiraal Nebula N-1, bestaat uit biljoenen sterren en is meer dan één miljoen lichtjaren weg! De verste sterren zijn miljarden lichtjaren van ons verwijderd! Astronomen schatten dat de verste gemeten afstand in het universum ongeveer zeventien miljard (17 000 000 000) lichtjaren is!

• **De grootte van de sterren.**

Onze planeet aarde heeft een diameter van 12 756 kilometer. De diameter van de zon is 109 keer dat van de aarde. Er bestaan sterren met een diameter die 100 en zelfs 1000 maal dat van de zon is! De grootte van een super reuze blauwe ster is zo groot dat de planeten Mercurius, Venus, Aarde en Mars binnenin zouden kunnen roteren!

Als de diameter van de aarde door 1 millimeter vertegenwoordigd zou kunnen worden, dan zou in vergelijking de diameter van de zon 11 centimeter zijn en de diameter van een super reuze blauwe ster 110 meter zijn!

De mens zal nooit het universum kunnen beheersen! De feiten aangaande het getal van de sterren, hun afstanden van de aarde en hun grootte hoort een mens nederig te houden voor zijn Schepper!

• **De grootheid en macht van God.**

Mensen kunnen de sterren met telescopen observeren. Maar WIE heeft de grootste dingen bekend aan de mens in het universum (de sterren) geschapen? De Bijbel openbaart dat God de sterren heeft gemaakt, hun bewegingen beheert en zelfs aan ieder ster een naam heeft gegeven (Jesaja 40:25-26)! God zegt, “Ik heb de aarde gemaakt en Ik heb de mens daarop geschapen. Ik ben het, Mijn handen hebben de hemel uitgespannen en aan heel zijn sterrenleger geef Ik mijn bevelen” (Jesaja 45:12).

Als de mens niet eens het aantal, de afstanden en de grootte van de sterren kan bevatten, hoe zou hij dan het bestaan, het wezen (natuur) en de grootheid van God kunnen bevatten? Het bestaan van de sterren wijzen iedere nacht weer op het bestaan, de grootheid en de almacht van de God van de Bijbel!

¹⁶³ miljoen (Engels en Amerikaans) = 6 nullen (een miljoen)
miljard (Amerikaans: billion) = 9 nullen (een duizend miljoen)
biljoen (Amerikaans: trillion) = 12 nullen (een duizend miljard)
biljard (Amerikaans: quadrillion) = 15 nullen (een miljoen miljard)
triljoen (Amerikaans: quintillion) = 18 nullen (een miljard miljard)
triljard = 21 nullen (een duizend triljoen)

▪ **God heeft de kleinste dingen denkbaar op de aarde geschapen.**

Probeer je de volgende kleine dingen in de mens voor te stellen:

• **Cellen.**

Het menselijke lichaam bestaat uit ontelbaar aantal cellen. Een kilogram van je gewicht bevat ongeveer twee biljoen (2 000 000 000 000)(12 nullen) cellen! Elk cel bestaat uit 10 heel kleine krachtcentrales die de energie opwekt die het lichaam nodig heeft in dagelijks werk en in topsport te functioneren! Elk krachtcentrale is kleiner dan 1 micrometer (een duizendste van een millimeter)! Ze zijn zo klein en toch produceren zij zoveel energie!

• **Longen.**

De menselijke longen bestaan uit een groot aantal luchtzakjes (alveoli).Wetenschappers schatten dat er meer dan zeshonderdmiljoen (600 000 000) luchtzakjes in je longen ingebouwd zijn! De wanden van deze luchtzakjes bevatten heel kleine bloedvaten die zuurstof vanuit de longen naar alle lichaamsdelen vervoeren. Deze wanden zijn zo kunstig in de kleine ruimte van je longen gevouwen, dat als je zou kunnen uitvouwen, zij een voetbalveld zouden bedekken!

Door middel van microscopen kunnen wij deze cellen en luchtzakjes bestuderen. Maar WIE heeft de kleinste dingen bekend aan de mens geschapen? WIE heeft zulk kleine functionerende organen geschapen?

God is de Schepper van de kleinst denkbare dingen op aarde en zelfs in de mens. Elk christen moet uitroepen. “Ik loof U omdat ik ontzagwekkend wonderlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken, mijn ziel weet dat zeer goed (Psalm 139:14)!”

Wanneer je nadenkt over hoe fantasieus God het menselijke lichaam gemaakt heeft, zodat het doorgaat met groeien en zichzelf vernieuwen, kun je alleen maar verbaasd staan. Als het kunstwerk (namelijk: het menselijk lichaam) zo fantastisch is, hoeveel keer meer is de Schepper van dit lichaam fantastisch?

3. Het doel van Genesis 1 is openbaren “voor wie” God alles geschapen heeft.

Het doel van de openbaring van de geschiedenis van de schepping in Genesis 1 is om te vertellen voor wie God alles geschapen heeft. God heeft de aarde voor de mens geschapen!

▪ **God schiep de zon, maan en sterren tot nut van de mens.**

Hij schiep de zon, maan en sterren om licht op de aarde te geven en om scheiding te maken tussen dag en nacht. Hij schiep de sterrenstelsels als tekenen ter aanduiding van richting, vooral op zee; om de landbouwseizoenen aan te duiden en om de tijds kalender (van dagen, maanden en jaren) aan te duiden (Genesis 1:14). Zo kan de mens historische gebeurtenissen optekenen.

▪ **God schiep de planten en bomen als voedsel voor de mens.**

Hij schiep de zaad dragende gewassen en vruchtbomen als voedsel voor de mens (Genesis 1:29).

▪ **God schiep de aarde voor de mens.**

“De hemel is van de HEERE, maar de aarde heeft Hij aan de mensenkinderen gegeven” (Psalm 115:16 HSV). God heeft de aarde met al zijn volheid geschapen voor de mens, om de aarde te vullen met mensen, de aarde te onderwerpen en over alles behalve ander mensen te heersen (Genesis 1:28). De mens moet de aarde bewerken en beschermen (Genesis 2:15), het voedsel op de aarde met dankbaarheid ontvangen (1 Timoteüs 4:4) en de goede dingen op de aarde terdege genieten (1 Timoteüs 6:17b). God schiep de aarde om daardoor de mens goed te doen en zo Zichzelf als Schepper en Onderhouder van het leven niet onbetuigd te laten. Vanuit de hemel geeft Hij ons regen en vruchtbare tijden en verzadigt ons hart met voedsel en vreugde” (Handelingen 14:17).

4. Het doel van Genesis 1 is openbaren “voor welk doel” God alles geschapen heeft.

Het doel van de openbaring van de geschiedenis van de schepping in Genesis 1 is om te vertellen voor welk doel God alles geschapen heeft. God schiep alles om aan de mens een doel en zinvol leven op de aarde te geven (Genesis 1:28).

- Hij gaf de mens de taak om de aarde met mensen naar zijn beeld te vullen (Genesis 1:27-28).
- Hij geeft de mens de taak om de aarde namens God te behartigen (te onderwerpen, te bewaren)(Genesis 1:28) en met de cultuur van het Koninkrijk van God te vullen (Matteüs 6:33).
- Hij gaf de mens de taak om namens God over de aarde te heersen, maar niet over elkaar te heersen (Romans 13:1-7).
- En Hij gaf de mens de taak om op de aarde voor Jezus Christus te leven (Kolossenzen 1:15-16).

5. Het doel van Genesis 1 is NIET bekendmaken “wanneer” de schepping begon of “hoe lang” het duurde om al het bestaande in zijn finale vorm te voltooien.

Het doel van de openbaring van de geschiedenis van de schepping is niet om bekend te maken wanneer God schiep, hoe lang het duurde om al het bestaande in zijn finale vorm te scheppen of bekend te maken hoe snel God schiep.

▪ **De duur van de schepping in termen van menselijke tijd wordt niet in de Bijbel geopenbaard.**

De schepping van het universum en de aarde uit niets (Genesis 1:1-2) vond plaats vóór de voltooiing van de schepping in zes scheppingsdagen (Genesis 2:1). De Bijbel maakt geen uitspraak over de duur van de oorspronkelijke schepping van materie, energie, ruimte en tijd uit niets en over de vorming van de hemellichamen in het universum, inclusief de planeet aarde in termen van “de menselijke tijd”. Het zegt alleen, “In het begin en dit “begin” kan moeilijk voorgesteld worden, laat staan berekend worden, door een mens, zelfs als hij een niet-christen of christen wetenschapper is. God had al “voor de grondlegging van de wereld” zijn scheppingsplan gereed (Efeziërs 1:4). Na “de schepping” van het universum inclusief de aarde (uit niets), spreekt de Bijbel over “de voltooiing” van de schepping van de aarde (in al zijn volheid en groot verscheidenheid) in zes dagen. Hoe moeten deze “dagen” verstaan worden?

▪ **De uitleg van het woord “dag” in Genesis.**

Het Hebreeuwse woord voor “dag” is “jom”. Het heeft vier verschillende betekenissen in Genesis hoofdstuk 1 en 2.

• **(1) Genesis 1:5. Een “scheppingsdag”.**

“Een scheppingsdag” begon toen God het licht dat Hij al “in het begin” geschapen had liet doordringen *tot de aarde* in de “morgen” en het eindigde toen God het doordringen van het licht *tot de aarde* onderbrak aan het begin van de “avond”. “De avond en de morgen” in omgekeerde volgorde duidt de grenzen aan van een scheppingsdag. In Psalm 55:18 zegt de Psalmist: “ ’s Avonds, en ’s morgens, en ’s middags zal ik klagen”, maar bedoelt te zeggen: “De hele dag (d.w.z. ’s morgens, ’s middags en ’s avonds) zal ik klagen.” Deze omgekeerde volgorde wordt in Genesis 1 gehandhaafd omdat in Israël de kalenderdagen met zonsondergang beginnen (en niet om middernacht als in de Romeinse kalender of ’s morgens in populair spraakgebruik).

Omdat “de menselijke tijd” (van dagen, weken, maanden en jaren) pas op de vierde scheppingsdag tot stand gebracht werd, is er geen enkele aanduiding hoe lang “één scheppingsdag” is. De scheppingsdagen komen niet tot stand in relatie tot de zon, maar in relatie tot God! Ze zijn niet “menselijke dagen”, maar “goddelijke dagen”! We kunnen dus niet op enige wetenschappelijke wijze over deze “scheppingsdagen” spreken!

• **(2) Genesis 1:14a,18. Een dag van ongeveer 12 uur (een half kalenderdag) is de periode wat de zon “overdag” op een bepaalde plaats op de aarde schijnt.**

Het woord “dag” verwijst alleen naar de periode van ongeveer 12 uren dat *de zon zichtbaar is* op een bepaald plaats op de aarde (een half kalenderdag). Het woord “nacht” verwijst naar de overblijvende periode van ongeveer 12 uren dat de zon niet zichtbaar is op die plaats op de aarde.

• **(3) Genesis 1:14b. Een gewone “kalenderdag” van 24 uur op de aarde.**

Het woord “dag” verwijst naar de tijd die nodig is voor de aarde om eenmaal om zijn as m.b.t. de zon te draaien. Een kalenderdag duurt 24 uur. Er zijn 365 kalenderdagen in een kalenderjaar.

• **(4) Genesis 2:4b. “De hele scheppingsperiode” wordt “dag” genoemd!**

Het woord “dag” verwijst naar “de hele scheppingsperiode” dat “de oorspronkelijke schepping van het universum en de aarde in het begin” en “de voltooiing daarvan in zes scheppingsdagen” insloot! Letterlijke vertaling, “Dit zijn de generaties (of: dit is het historische verslag, de geschiedenis)¹⁶⁴ van de hemel en de aarde. Zo ontstonden ze, zo werden ze geschapen¹⁶⁵. In de dag¹⁶⁶ dat God, de HEER, aarde en hemel maakte¹⁶⁷.”

Conclusie. Het woord “dag” als een periode van 24 uur kan niet willekeurig op de geschiedenis van de schepping in Genesis 1 en 2 toegepast worden! De duur van een scheppingsdag had heel lang kunnen zijn, maar dit feit wordt niet in de Bijbel geopenbaard.

▪ **De duur van de schepping in termen van menselijke tijd is afhankelijk van de snelheid waarmee God schiep.**

De beroemde wetenschapper, Lawrence, bewees dat “tijd afhankelijk is van snelheid”. De tijd die nodig is om door het universum te reizen is afhankelijk van de snelheid waarmee gereisd wordt. Bijvoorbeeld, Wij weten dat een mens niet met de snelheid van licht kan reizen. Maar als het mogelijk was om met de snelheid van licht een retourreis te maken naar de planeet Pluto, dan zou het minder dan 11 uren duren. Maar omdat tijd op de aarde niet met de snelheid van licht beweegt, zal er op de aarde in de tussentijd meer dan 12 jaren verstreken zijn!

Zo is ook de menselijke tijd die God nodig zou hebben om het universum te schapen evenredig afhankelijk van de snelheid waarmee God schiep! God, die licht schiep, had het universum met de snelheid van licht (of zelfs sneller) kunnen scheppen. De duur van een scheppingsdag had heel kort kunnen zijn, maar ook dit feit wordt niet in de Bijbel geopenbaard.

Dus, de Bijbel doet geen uitspraak over “hoe” God het universum en de aarde schiep en ook niet “hoe lang” dat duurde. Met betrekking tot de verschillende theorieën over het ontstaan van het universum is het niet de Bijbel die zijn verslag

¹⁶⁴ Hebreeuws: toldot

¹⁶⁵ Hebreeuws: be-bar<am

¹⁶⁶ Hebreeuws: be-jom. De HSV vertaalt correct: “Op de dag dat de HEERE God aarde en hemel maakte.” NBV: “in de tijd”.

¹⁶⁷ Hebreeuws: as>ot

moet wijzigen. De Bijbel doet gewoon geen uitspraak over de hoe, wanneer en hoe lang van de schepping! Maar de wetenschapper moet telkens zijn theorieën bijstellen, zoals de geschiedenis van de wetenschap bewijst.

Het heeft geen zin om wetenschappers te veroordelen in hun pogingen de oorsprong van het universum en de aarde vast te stellen. Zij maken uitspraken over hoe het universum is ontstaan en hoe oud de schepping is, maar moeten telkens hun theorieën bijstellen.

Christenen kunnen ook geen absolute dogmatische uitspraken maken over hoe precies het universum is ontstaan, wanneer het is ontstaan en hoe lang de schepping heeft geduurd. Op deze vragen hebben christenen geen antwoorden. Christenen hebben antwoorden op veel belangrijker vragen. Laten christenen dit verkondigen!

F. DE GESCHIEDENIS VAN DE GESCHAPEN WERELD (Genesis 2:4 - 25).

1. Het opschrift (Genesis 2:4a).

▪ Een historisch verslag.

“Dit¹⁶⁸ is het historische verslag (de geschiedenis, de generaties)¹⁶⁹ van de hemel en de aarde. Zo ontstonden ze, zo werden ze geschapen¹⁷⁰.”

Het woord “dit” verwijst meestal naar wat erop volgt en niet op wat ervoor staat. Genesis 2:4a is dus niet een onderschrift voor Genesis 1:1 – 2:3, maar een opschrift (titel) voor Genesis 2:4 – 4:26. Het Hebreeuwse woord “toldot” of “historische verslag” kan niet “de oorsprong” van de wereld betekenen, omdat het woord in de Bijbel altijd duidt op “iets wat uit iets anders voortkomt”. De HSV vertaalt dan ook, “Dit is wat uit de hemel en de aarde voortkwam.” Wat voortkwam was eerst “de mensen” en dan ook hun “generaties of afstammelingen”; daarna wat hen overkwam: hun “geschiedenis”. Het woord “toldot” wordt niet gebruikt van scheppen uit niets.

▪ Het opschrift van het boek Genesis.

Genesis 2:4a maakt een duidelijk onderscheid tussen “de geschiedenis van de schepping (uit niets)” en “de geschiedenis van de geschapen wereld”. De woorden “toen zij geschapen werden” toont aan dat de geschiedenis van de geschapen wereld begon op het moment dat de schepping een voltooid werkelijkheid geworden was. Geschiedenis in de wereld begon toen de mens geschapen werd.

Het woord “Genesis” betekent “het begin” in de Griekse taal. Het is de naam van het eerste boek in de Bijbel in de Griekse vertaling (de Septuaginta). In de Hebreeuwse taal wordt het eerste boek in de Bijbel “Berishit” genoemd en betekent “in het begin” (Genesis 1:1). Genesis 2:4a is niet alleen het opschrift van Genesis 2:4 - 4:26, maar ook het opschrift van de rest van het boek Genesis. Het boek Genesis tekent de volgende op:

- Het begin van alles wat bestaat uit wat niet bestaat (Genesis 1-2; Hebreeën 11:3).
- Het begin van de geschiedenis van de zonde en de vloek in Gods schepping (gebroken relaties binnen families en de slechtheid van de mens op de hele aarde) (Genesis 3).
- Het begin van de geschiedenis van de menselijke cultuur (ingesloten de zondige aspecten van de menselijke cultuur: zichzelf verbergen, leugens, jalouzie, moord, polygamie, geweld, enz.)
- Het begin van de geschiedenis van Gods verlossing (Genesis 6:9-10; Genesis 7:23; Genesis 9:9-13).
- Het begin van de geschiedenis van verschillende menselijke volken (Genesis 10 – 11:9)
- Het begin van de geschiedenis van Gods volk (Genesis 12 – 50)

In het boek Genesis worden verschillende kleinere “historische verslagen” samengevoegd: Genesis 5:1; Genesis 6:9; Genesis 10:1; Genesis 11:10,27; Genesis 25:12,19; Genesis 36:1,9 en Genesis 37:2.

2. Een of twee verslagen over de schepping?

▪ Weerlegging van de argumenten voor twee tegenstrijdige verslagen over de schepping.

Sommige mensen redeneren dat Genesis 1:1 - 2:3 een later (5de eeuw v.C.) verslag van de schepping is en dat Genesis 2:4 - 3:24 een vroegere (9de eeuw v.C.) verslag van de schepping is. Zij baseren hun argumenten op de verschillende namen die voor God gebruikt worden en de veronderstelde verschillende volgorden van de schepping.

• De verschillende namen van God.

In Genesis 2:4 – 3:24 wordt de naam “HEERE God”¹⁷¹ gebruikt en in Genesis 1:1 - 2:3 wordt alleen de naam “God”¹⁷² gebruikt. Zij geloven dat de naam “HEERE” de oorspronkelijke was en dat de naam “God” een latere toevoeging is. Dus menen zij dat we te maken hebben met twee verschillende bronnen, twee verschillende scheppingsverslagen.

¹⁶⁸ Hebreeuws: <eleh

¹⁶⁹ Hebreeuws: Mv. toldot, = toledet

¹⁷⁰ Hebreeuws: be-bare<am

¹⁷¹ Hebreeuws: JWHW Elohim

¹⁷² Hebreeuws: Elohim

Maar het is meer aannemelijk om de naam “God” als de oudste en oorspronkelijke te beschouwen. Nadat God zijn eigenaam “HEERE”¹⁷³ aan Mozes heeft bekendgemaakt (Exodus 3:14-15) werd deze naam aan de naam “God” toegevoegd om aan te tonen over welk God in de Bijbel sprake is. Hij was niet de “god” van de andere godsdiensten, maar de God die Zich in de Bijbel heeft geopenbaard!

De Hebreeuwse naam “de HEERE God” moet vertaald en uitgelegd worden als “God, de HEERE”. Dus beiden Genesis 1:1 - 2:3 en Genesis 2:4 - 3:24 spreken over één en dezelfde God! Daarom is er ook geen Bijbelse rechtvaardiging te spreken over twee verschillende scheppingsverslagen. Er is geen voldoende uitleg waarom “de HEERE” in het tweede verslag gebruikt wordt en niet in de eerste.

• **De veronderstelde verschillende volgorde van de schepping.**

De volgorde van de schepping in Genesis 1:1 - 2:3 is: “planten” (1:11), “dieren” (1:24) en “de man en de vrouw” (1:26-27). Bovengenoemde mensen redeneren dat de volgorde van de schepping in Genesis 2:4 - 3:24 een andere is: “de man” (2:7), “planten” (2:8-9), “dieren” (2:19) en “de vrouw” (2:22).

Toch gaat het in Genesis 2:4 – 3:24 over iets anders dan een herhaling van Genesis 1:1 – 2:3.

- Genesis 2:7 spreekt niet over de schepping van de man (uit niets), maar dat God hem “gevormd”¹⁷⁴ heeft uit het stof van de aardbodem!
- Genesis 2:8-9 spreekt niet over de schepping van planten en bomen (uit niets), maar over “het planten”¹⁷⁵ van een tuin in Eden en over “het uitspruiten of groeien”¹⁷⁶ van allerlei vruchtbomen in de tuin!
- Genesis 2:19 spreekt niet over de schepping van dieren en vogels (uit niets), maar over “het vormen (fatsoeneren)”¹⁷⁷ van dieren en vogels uit de aardbodem alvorens zij een naam kregen!
- En Genesis 2:21-24 spreekt niet over de schepping van de vrouw (uit niets), maar over hoe God haar uit een rib van de man “bouwde”¹⁷⁸!

Dus, Genesis 2:4-24 is niet een tweede of ander verslag over de schepping (uit niets), maar een uitbreiding op het verslag van de schepping (uit niets) in Genesis 1:1 – 2:3!

▪ **Genesis 2 is een voorbereiding voor Genesis 3.**

Genesis 2:4-7 is geen tweede of ander verslag over de schepping dan Genesis 1:1 – 2:3, maar eerder een deel van “het historische verslag over de zondeval van de mens en de gevolgen” in Genesis 3. Het belangrijkste doel van Genesis 2 is de voorbereiding van de zondeval in Genesis 3.

- De inhoud van Genesis 2 spreekt over de vorming van de man (Genesis 2:4-7) die uiteindelijk in zonde viel.
- De vorming van de tuin in Eden die vóór de zondeval een volmaakt woonplaats was (Genesis 2:8-14).
- De taak van de man in de hof was om de tuin tegen het kwaad te bewaken (Genesis 2:15).
- Het bevel (of werkverbond) van God waaraan Adam en Eva ongehoorzaam werden en tot hun val leidde (Genesis 2:16-17).
- De schepping van de vrouw die een belangrijke rol speelde in de zondeval (Genesis 2:18-24).
- De onschuld van de man en de vrouw vóór de zondeval. Ze hadden geen schaamtegevoelens (d.w.z. schuldgevoelens tegenover God uitgedrukt in schaamtegevoelens tegenover mensen toen zij later in zonden betrappt werden) (Genesis 2:25).

3. Hoe de planten werden geschapen (Genesis 2:4b-6).

▪ **De lange zin in Genesis 2:4b - 7.**

• **De onderdeling van de lange zin.**

- Genesis 2:4b-5 is de eerste deel van de zin
- Genesis 2:6 is een tussenzin (*...*)
- Genesis 2:7 is de tweede deel van de zin

• **De vertaling van Genesis 2:4b-7.**

- (4b) “Op de dag¹⁷⁹ dat de de HEERE God de aarde en hemel maakte¹⁸⁰” (5) behalve ieder¹⁸¹ struik¹⁸² van de veld¹⁸³, voordat het was¹⁸⁴ op de aarde¹⁸⁵, en elke gewas¹⁸⁶ van de veld, voordat het uitsproot¹⁸⁷, omdat de HEERE

¹⁷³ Hebreeuws: JHWH of JaHWeH

¹⁷⁴ Hebreeuws: wa-jitser, = jatsar

¹⁷⁵ Hebreeuws: Kal. nata>

¹⁷⁶ Hebreeuws: Pi. wa-jatsmach, = tsimeach

¹⁷⁷ Hebreeuws: wa-jitser, = jatsar

¹⁷⁸ Hebreeuws: Kal. wa-jiben, = banah

¹⁷⁹ Hebreeuws: be-jom

¹⁸⁰ Hebreeuws: >sot, =>asah

¹⁸¹ Hebreeuws: we-kol

¹⁸² Hebreeuws: siach

¹⁸³ Hebreeuws: sadeh

¹⁸⁴ Hebreeuws: terem jihjeh

¹⁸⁵ Hebreeuws: ba-arets

¹⁸⁶ Hebreeuws: >eseb

God het niet had laten regenen¹⁸⁸ op de aarde, en (omdat) er geen mens¹⁸⁹ was om de aardbodem¹⁹⁰ te bewerken¹⁹¹ - (6) *maar¹⁹² een damp¹⁹³ steeg¹⁹⁴ uit de aarde op en bevochtigde¹⁹⁵ heel de aardbodem* - (7) (toen) vormde¹⁹⁶ de HEERE God de mens, uit het stof¹⁹⁷ van de aardbodem¹⁹⁸, en blies¹⁹⁹ de adem (leven, ziel, geest)²⁰⁰ levend²⁰¹ (bijvoeglijke naamwoord samen: levensadem) in zijn neusgaten²⁰²; zo werd de mens tot een levend wezen (letterlijk: een ziel/adem/leven/geest²⁰³ + iets wat leeft²⁰⁴, zelfstandige naamwoord: de mens werd een levend wezen)".

▪ **De hof met zijn welige vegetatie.**

• **De struiken, gras en planten.**

Naast de geschapen hemel en aarde, wordt vooral planten beschreven, omdat Genesis 2 gaat over de hof te Eden. Het verschil tussen struiken en planten is dat struiken jaren kunnen bestaan, terwijl planten en grassen elke jaar opnieuw uitspruiten. Het verschil tussen gras en planten is dat gras na regenval uit zichzelf uitspruit, terwijl planten door de mens gezaaid en verbouwd word. Het punt is dat struiken, gras en planten door God geschapen werden *voordat* zij uitsproten!

• **De damp en het regen.**

De tussenzin (*.....*) (Genesis 2:6) vertelt hoe planten na hun schepping pas begonnen te groeien toen God waterdamp uit de aarde omhoog liet rijzen. Genesis 2:5 vertelt hoe planten vandaag groeien, namelijk wanneer God het laat regenen. Eerst trekt God waterdamp uit de aarde (en zee) omhoog die dan in regendruppels distilleert en weer op de aarde valt (Job 36:27).

• **De planten werden vóór de mens geschapen.**

Genesis 2:5-6 bevestigen dat planten vóór de mens werden geschapen.

4. Hoe de mens werd geschapen (Genesis 4:7).

“Toen vormde de HEERE God de mens: stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neusgaten. Zo werd de mens een levend ziel (letterlijk: een ziel/adem/leven/geest + een levend iets (zrw.)”.

▪ **Stof uit de aardbodem.**

• **Het werkwoord “vormen”.**

Het werkwoord “vormen” wordt van het werk van een pottenbakker gebruikt. Hoewel het woord “vormen” de indruk schept dat de mens eerst in een klei pop gevormd werd, zoals in de Babylonische en Egyptische mythologie, wordt het woord ook in de betekenis van “scheppen” of “maken” gebruikt (Jesaja 43:1; Jesaja 44:2; Jesaja 45:7,18).

• **Het naamwoord “stof”.**

Vertaling. Er staat niet: “De HEERE God vormde de mens *uit het stof van de aardbodem*”, maar “De HEERE God vormde de mens: *stof uit de aardbodem*”! God schiep de mens als “stof”. Het woord “stof” betekent niet maar “klei”, maar alle soorten van materiaal dat in heel fijn deeltjes verdeeld kan worden (Deuteronomium 9:21; 2 Koningen 23:12; Jozua 7:6). Genesis zegt dat de mens gevormd werd uit dezelfde elementen die in de aardbodem gevonden worden. De mens is 100% geschapen materie. Weer geeft de tekst geen steun aan de Babylonisch of Egyptische voorstelling van de productie van een “klei” pop.

▪ **Levensadem en een levend wezen.**

• **Levensadem.**²⁰⁵

“God blies de levensadem in zijn neusgaten. Zo werd de mens tot een levend wezen.” God gaf aan dieren en aan de mens het vermogen te “ademen” en daardoor te “leven” (Genesis 7:22).

¹⁸⁷ Hebreeuws: terem Kal. jitsmach, = tsamach

¹⁸⁸ Hebreeuws: Hif. himtir

¹⁸⁹ Hebreeuws: we-adam <ajin

¹⁹⁰ Hebreeuws: ha-edamah

¹⁹¹ Hebreeuws: la>ebod = >abad

¹⁹² Hebreeuws: we

¹⁹³ Hebreeuws: <ed

¹⁹⁴ Hebreeuws: ja>eleh, = >alah

¹⁹⁵ Hebreeuws: Hif. hishqah

¹⁹⁶ Hebreeuws: wa-jitser, = jatsar

¹⁹⁷ Hebreeuws: >afar

¹⁹⁸ Hebreeuws: min ha-edamah

¹⁹⁹ Hebreeuws: Kal. wa-jippach, = puach

²⁰⁰ Hebreeuws: nishmat, = neshamah (adem) + Hebreeuws: chajim, = chai (levens)

²⁰¹ Hebreeuws: chajim, = chai

²⁰² Hebreeuws: be-<afau, = <af

²⁰³ Hebreeuws: nefesh

²⁰⁴ Hebreeuws: chajah

²⁰⁵ Hebreeuws: nishmat chajim

- **Een levend wezen.**²⁰⁶

Letterlijk staat er, “Zo werd de mens een levend ziel (letterlijk: een ziel/adem/leven/geest + een levend iets (z.nw.)). Het woord “ziel” hier betekent niet hetzelfde als “de mens heeft een ziel (geest)” evenals de mens een lichaam heeft. De mens heeft niet een ziel, maar de mens is een levend ziel. De mens is niet een dualiteit – hij heeft niet een ziel en een lichaam²⁰⁷. De mens is ook niet een triniteit – hij heeft niet een geest, een ziel en een lichaam²⁰⁸. De mens is een eenheid – hij is een levend wezen dat bestaat uit een onzichtbaar geest en een zichtbaar lichaam. In leven is de geest en het lichaam van de mens onafscheidelijk met elkaar verbonden. “De geest” is het onzichtbare wezen van de mens en “het lichaam” is het zichtbare wezen van de mens! Later gingen de woorden “ziel”, “geest” of “hart” ongeveer hetzelfde betekenen in de Bijbel.

God maakte de mens tot een levend wezen. Beide dieren en mensen zijn “levende wezens”²⁰⁹ (Genesis 1:21,24; Genesis 9:16), maar de mens is uniek omdat alleen hij geschapen is naar het beeld van God. Belangrijk is dat de mens niet vanzelf (als door evolutie zonder God) tot stand kwam, maar door een machtige daad van God geschapen werd!

5. De hof in de regio van Eden (Genesis 2:8-9).

- **De hof in de regio van Eden.**

“Ook plantte de HEERE God een hof in Eden, in het oosten, en Hij plaatste daar de mens, die Hij gevormd had. En de HEERE God liet allerlei bomen uit de aardbodem opkomen, begerenswaardig om te zien en goed om van te eten; ook de boom des levens, in het midden van de hof, en de boom van de kennis van goed en kwaad. Een rivier kwam voort uit Eden om de hof te bevochtigen. En vandasar splitste hij zich en vormde vier hoofdstromen. De naam van de eerste rivier is Pison; die is het die rond heel het land van Havila stroomt, waar het goud is. En het goud van dit land is goed; ook is er balsemhars en de edelsteen onyx. En de naam van de tweede rivier is Gihon; die is het die rond heel het land Cusj stroomt. En de naam van de derde rivier is Tigris; die loopt ten oosten van Assur. En de vierde rivier is de Eufraat.”

- **Een hof, maar niet het paradijs.**

Het woord “paradijs” wordt helemaal niet in Genesis gebruikt! Het woord “paradijs” is van oorsprong een Persisch woord en betekend “tuin” of “gaarde”. Het wordt pas later in het Oude Testament gebruikt (Nehemia 2:8; Prediker 2:5; Hooglied 4:13), maar nooit om de hof in de regio van Eden aan te duiden. De Griekse vertaling van het Oude Testament (de Septuaginta) heeft het Persische woord “paradijs” in plaats van “hof” in Genesis gebruikt.

- **De regio van Eden.**

De hof werd niet “Eden” genoemd. Eden was de regio waarin de hof zich bevond. Het was ergens in het oosten, d.w.z. vanaf het gezichtspunt van de geïnspireerde schrijver. De plaats van Eden kan niet meer gevonden worden.

- **De bomen in het midden van de hof.**

- **De boom van het leven**²¹⁰.

Het woord “leven” staat in het meervoud en wordt verklaard als een meervoud van abstractie. Het bepaalde lidwoord “het” geeft aan dat het leven op een speciale manier door deze boom gegeven en gehandhaafd wordt. Hoewel de andere bomen ook bijdroegen aan het levensonderhoud van de mens, verwijst “het leven” naar een speciale soort “leven”, namelijk, “het eeuwige leven” (Genesis 3:22; Openbaring 2:7) dat in wezen “een persoonlijk en vertrouwelijk kennen van God” is (Johannes 17:3).

- **De boom van van de kennis van goed en kwaad**²¹¹.

Het bepaalde lidwoord “de” toont aan dat “kennis” een speciale soort “kennis” is, namelijk de kennis van goed en kwaad en het vermogen in grote lijnen te onderscheiden tussen goed en kwaad. Het is kennis over gerechtigheid en ongerechtigheid (2 Samuël 14:17; 1 Koningen 3:9); kennis over wat nuttig en wat schadelijk is; kennis over wat waardevol en wat waardeloos is; en kennis over wat aangenaam en wat onaangenaam is (Deuteronomium 1:39; 2 Samuël 19:35; Jesaja 7:15-16).

De mens had “kennis van goed en kwaad” al vóór de zondeval, omdat God hem bevolen had de hof te bewaken (tegen het kwaad)(Genesis 2:15). Deze kennis bestond uit Gods verbod om van de boom van de kennis van goed en kwaad te eten (Genesis 2:16-17). Gehoorzaamheid aan Gods gebod was “goed” en ongehoorzaamheid was “kwaad”. Ná de zondeval komt een toenemende mate van onderscheidingsvermogen tussen goed en kwaad alleen wanneer iemand groeit naar geestelijke volwassenheid door kennis van Gods Woord en oefening in gerechtigheid (Hebreeën 5:13-14).

²⁰⁶ Hebreeuws: nefesh chajah, een levend wezen of levend dier

²⁰⁷ De Bijbel erkent niet de (Griekse) Neo-Platonische filosofie van de Alexandrijn Plotinus (269), de Syriër Jamblichus (363) en de Athener Proclus (485) dat zijn wortels heeft in de godsdiensten uit het oosten en groot invloed op de Middeleeuwen had. Neo-Platonisme leert een absolute dualisme tussen de geestelijke en de materiële wereld. Het leert: **de mens is een dualiteit: de mens heeft een ziel en een lichaam**. Zie Delta Plus studie 17.

²⁰⁸ De Bijbel erkent ook niet de filosofie van Philo (about 20 v.C. – 45 n.C.). Het leert: **de mens is een triniteit: de mens heeft een geest, een ziel en een lichaam**.

²⁰⁹ Hebreeuws: nefesh chajah, een levend schepsel

²¹⁰ Hebreeuws: ets ha-chajim

²¹¹ Hebreeuws: ets ha-da>at tob wa-ra>

▪ **De vier rivieren.**

We kunnen de locatie van de eerste twee rivieren niet bepalen en daarom ook niet de locatie van de regio van Eden. De tekst zegt, “Een rivier kwam voort uit Eden om de hof te bevochtigen. En vandaar splitste hij zich en vormde vier hoofdstromen.”

• **De Pison.**

“De rivier de Pison stroomt rond heel het land Havila”. De rivier en het land Havila zijn onbekend. Volgens Genesis 10:29 was Havila een nakomeling van Joktan. De uitdrukking: “het gebied dat zich uitstrekt van van Havila tot Sur, dat ten oosten van Egypte lag” (Genesis 25:18) was het gebied van de Ismaëlieten. Het is ook een aanduiding van het gebied van de Amalekieten (1 Samuël 15:7). De bekendste plaats waar goud werd gevonden was Ofir (1 Koningen 9:28; Genesis 10:29), maar ook de locatie van Ofir kunnen we niet precies vaststellen. “Balsemhars” werd op verschillende plaatsen gevonden: Zuid Arabië, Babylonië en India. “De edelsteen onyx” is onbekend en word ook op verschillende plaatsen gevonden.

• **De Gihon.**

“De rivier de Gihon stroomt rond heel het land Cusj.” Ook deze rivier is onbekend. Meestal duidt Cusj op Ethiopië, maar volgens Genesis 10:7 was Cusj de voorvader van de Arabische stammen Seba (de Sabeërs) en Dedan. En volgens Genesis 10:8 was Cusj de voorvader van Nimrod. Nimrod was de stichter van het koninkrijk van Babylonië of Sinear (Babel, Erech, Akkad, en Kalne)(Genesis 10:10) en de stichter van het koninkrijk van Assyrië (Nineve, Rehoboth-Ir, Calach en Resen)(Genesis 10:11-12). In 2 Kronieken 14:9 was Zerah de Cusjiet waarschijnlijk van een stam in Arabië. omdat vanaf Ethiopië men door Egypte moest reizen wat in die tijd ondenkbaar was.

• **De Tigris.**

De rivier “Idiqlat” of afgekort “Diqlat” in de Assyrische taal is de rivier de “Tigra” in de Persische taal en werd de rivier de “Tigris” in de Griekse taal. Het loopt ten oosten van Assur, de grote stad die later door Nineve (de moderne Mosul ten noorde van Assur naast de Tigris) overschaduw werd.

• **De Eufraat.**

Bestaat vandaag ook nog.

6. Gods opdracht en Gods verbod (Genesis 2:15-17).

▪ **Gods opdracht aan de mens (Genesis 2:15).**

“De HEERE God nam²¹² de mens en zette (laten vestigen)²¹³ hem in de hof van (gelegen in) Eden om die te bewerken (verbouwen)²¹⁴ en te onderhouden (NBV: er over te waken)²¹⁵.”

Het zogenaamde “leven in het paradijs” wordt door sommige mensen voorgesteld als een fantastisch leven van nietsdoen, luxe en hedonistisch genot. Genesis 1:28 en Genesis 2:15 bewijzen dat God aan de mens een opdracht, taak met verantwoordelijkheid gegeven heeft. De volmaaktheid van de geschapen wereld (Genesis 1:31) sluit werken en bewerken van de aarde niet uit! De fantastische hof moest bewerkt en bewaakt worden. De mens moest zijn fysieke en geestelijke vermogens inzetten om deze taak te volbrengen. Het resultaat is “cultuur”. Het onderwerpen van de aarde en het heersen over alles behalve andere mensen op de aarde (Genesis 1:28) heet “de culturele opdracht” van de mens.

Het feit dat de mens de hof moest bewaken toont aan dat een kwade macht al bestond. Ergens tussen de voltooiing van de schepping (Genesis 1:31) en de verschijning van Satan in de tuin (Genesis 3:1) heeft de val van Satan plaatsgevonden. De val van Satan wordt alleen indirect in Jesaja 14:12-14 en Ezechiël 28:12-17 beschreven.

▪ **Gods verbod aan de mens (Genesis 2:16-17).**

“En de HEERE God verbood²¹⁶ de mens: van alle bomen van de hof mag u vrij eten²¹⁷, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten²¹⁸, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven²¹⁹.”

• **De kennis van goed en kwaad.**

Goed en kwaad werden geopenbaard. Het unieke karakter van deze boom is dat men speciale kennis van goed en kwaad krijgt, niet door daarvan te eten, maar juist door daarvan niet te eten! Niet eten van deze boom is “goed” en eten van deze boom is “kwaad”! Natuurlijk ligt het kwaad niet aan de vrucht. Het kwaad ligt in ongeloof en ongehoorzaamheid aan Gods gebod! Dus de kennis van wat “goed” is en wat “kwaad” is wordt niet verkregen door de ervaring (d.w.z. door het doen van kwaad!), maar wordt verkregen door Gods Woord. Het kwaad wordt een werkelijkheid door niet te geloven wat God zegt en niet te doen wat God gebied! Het Evangelie dat verkondigd werd en het Woord dat gehoord werd, bracht de Israëlieten geen voordeel omdat het *niet met geloof* gepaard ging bij hen die het hoorden (Hebreeën

²¹² Hebreeuws: Kal. wa-jiqqach, = laqach

²¹³ Hebreeuws: Kal. wa-jannichehu, = nucha

²¹⁴ Hebreeuws: Kal. le->abdah, = >abad

²¹⁵ Hebreeuws: u-le-shamrah, = shamar

²¹⁶ Hebreeuws: Kal. wa-jetsau, = tsawah

²¹⁷ Hebreeuws: <akol to<kel, 2x dezelfde werkwoord

²¹⁸ Hebreeuws: lo< to<kal

²¹⁹ Hebreeuws: mot tamut, 2x dezelfde werkwoord

4:2). Zij gingen Gods rust niet binnen vanwege hun *ongehoorzaamheid* (Hebreeën 4:2,6)! Ook Paulus verkreeg “kennis” van wat “zonde” was door kennis van de Tien Geboden van God (Romeinen 7:7).

Goed en kwaad is absoluut. De kwestie wat “goed” en wat “kwaad” is, is nooit relatief, maar is altijd absoluut! Het is nooit afhankelijk van de mens, zijn persoonlijke situatie (“situational ethics”), zijn denken (mening of kijk), zijn gevoelens of zijn traditionele cultuur. God veroordeelt onafhankelijk of eigenzinnig bepalen van wat “goed” en “kwaad” is. “Wee degenen die het kwade goed noemen en het goede kwaad, die het licht tot duisternis maken en het duister tot licht, die van zoet bitter maken en van bitter zoet” (Jesaja 5:20)! Goed en kwaad is altijd afhankelijk van God en Gods openbaring! Adam moest God vertrouwen dat de enige manier om te onderscheiden en te weten wat “goed” en wat “kwaad” was, niet was door kwaad te doen, maar door Gods Woord te geloven en te gehoorzamen, d.w.z., doelbewust in overeenstemming met Gods geboden te leven! “Kwaad” is niet iets wat de mens *voelt* dat schadelijk, onaangenaam, of moreel onacceptabel is, maar “kwaad” is wat de mens weet dat tegen Gods geopenbaarde wil is. Iets is “kwaad” wanneer God het uitdrukkelijk verboden heeft! En iets is “goed” wanneer God gehoorzaamd wordt.

Ongeloof en ongehoorzaamheid verbraken Gods werkverbond (de wet, Genesis 2:16-17) met de mens (Hebreeën 8:7-9; zie Hebreeën 4:2,6). Geloofsgehoorzaamheid (Romeinen 1:5; Romeinen 16:26; zie Genesis 15:6; Genesis 22:17-18) bewaart Gods genadeverbond met de mens (het evangelie van genade, Hebreeën 8:10-13).

- **Het verbod als toets.**

Daarom wordt dit verbod in Genesis 2:16-17 ook “een toets verbod” genoemd. Het plaatste de mens voor een duidelijke keuze tussen “goed” (d.w.z. geloven en doen wat God zegt) en “kwaad” (d.w.z. niet geloven en niet doen wat God zegt). De keus was tussen volledige onderwerping aan de wil van God en vervolgens het eeuwig leven ontvangen of zichzelf onafhankelijk maken van God (de Schepper en Onderhouder van al wat leeft) en vervolgens ten prooi vallen van de eeuwige dood.

Dit is de enige keer in de Bijbel dat de mens een volmaakt vrije keus had. Na de zondeval is de vrije wil van de mens ernstig bedorven. De natuurlijke mens *gehoorzaamt* Gods wet (Woord) *niet en kan dat ook niet* meer doen met zijn beperkte vrije wil. “Het denken van het vlees is vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich namelijk niet aan de wet van God, want het kan dat ook niet” (Romeinen 8:7-8). De natuurlijke wil van de mens heeft de soevereine wil van God nodig (Romeinen 9:16 en Filippenzen 2:12-13). Daarom moet de natuurlijke mens wedergeboren worden (Johannes 1:11-13; Johannes 3:3-8).

7. Hoe de dieren werden geschapen en geclassificeerd (Genesis 2:18-20a).

- **Vertaling van Genesis 2:18-20a.**

De NBV (2004) vertaalt, “Toen vormde Hij uit aarde alle in het veld levende dieren en alle vogels, en Hij bracht die bij de mens om te zien welke namen de mens ze zou geven.” De HSV (2010) vertaalt, “De HEERE God vormde uit de aardbodem alle dieren van het veld en alle vogels in de lucht, en bracht die bij Adam om te zien hoe hij ze noemen zou.” Deze vertalingen wekken de indruk dat de vogels en dieren pas ná de schepping van de mens geschapen werden.

De juiste vertaling is echter:

Ook zei de HEERE God, “Het is niet goed dat de mens alleen²²⁰ is: Ik zal een hulp²²¹ voor hem maken²²² die met hem correspondeert (die hem complimenteert; NBV: die bij hem past; HSV: als iemand tegenover hem²²³. (Toen) de HEERE God alle levende wezens (dieren) van het veld²²⁴ en alle vogels in de lucht gevormd had²²⁵, bracht²²⁶ Hij ze bij Adam om te zien hoe hij ze noemen zou; zoals hij elk levend wezen²²⁷ zou noemen, zo zou het heten. Zo gaf Adam namen aan al het vee²²⁸ en aan de vogels in de lucht en aan alle dieren van het veld.”

- **Het gaat hier niet om de oorspronkelijke schepping, maar om de benoeming van de dieren.**

Genesis 1:24-27 tekende op dat God alle dieren geschapen heeft vóórdat Hij de mens schiep. Genesis 2:19-20 keert deze volgorde niet om, maar tekent op dat een poos na de schepping van dieren (en de mens) God de dieren bij de mens bracht om hen namen te geven. Deze handeling van God houdt verband met Gods plan om iemand voor de man te scheppen die met hem correspondeert (die de man complimenteert, die bij hem past (NBV) (HSV: als iemand tegenover hem) (Genesis 2:18).

Voor God echter dit plan vervulde, wekte God een diep verlangen in de man voor een vrouw! Dit verlangen werd gewekt doordat de man dieren nauwkeurig moest observeren, namen geven en classificeren. Door de dieren te benoemen, besefde de man intuïtief enerzijds dat zijn soort anders was dan dat van de dieren en anderzijds dat hij eenzaam was, omdat hij geen partner had. De man verlangde naar omgang met een vrouw die bij hem paste en besefte

²²⁰ Hebreeuws: lebadō, bijwoord

²²¹ Hebreeuws: >ezer

²²² Hebreeuws: >sah (to form, to create)

²²³ Hebreeuws: ke-negdo

²²⁴ Hebreeuws: kol chajat ha-sadeh

²²⁵ Hebreeuws: Kal. wa-jitser, = jatsar

²²⁶ Hebreeuws: Hif. wa-jabe<, = bo>

²²⁷ Hebreeuws: nefesh chajat

²²⁸ Hebreeuws: behemah

dat dieren dit verlangen niet konden vervullen. Daarom groeide zijn verlangen steeds sterker naar een wezen die volkomen zijn gelijke zou zijn. Alleen God, de Schepper, zou dit verlangen tegemoetkomen door een metgezel voor hem te maken: de vrouw.

8. Hoe God de vrouw schiep (Genesis 2:20b-25).

▪ Vertaling van Genesis 2:20b-25.

Letterlijk: “Maar voor zichzelf (letterlijk: “maar voor de mens” i.p.v. “maar voor Adam: het zelfstandige naamwoord “zichzelf” i.p.v. de persoonlijke naam “Adam”) vond de mens geen hulp²²⁹ (i.p.v. “voor Adam vond God geen hulp”, alsof God in dit aspect gefaald had) als iemand tegenover hem. Toen liet de HEER een diepe slaap²³⁰ op Adam vallen²³¹. En terwijl hij sliep²³² nam²³³ Hij een van zijn zijden (ribben)²³⁴ en sloot²³⁵ de onderste plaats (de plaats ervan)²³⁶ toe met vlees²³⁷. En de HEERE God bouwde²³⁸ de zijde (rib)²³⁹ die Hij uit Adam genomen had, tot een vrouw²⁴⁰ en Hij bracht²⁴¹ haar bij Adam. Toen zei Adam, “Deze²⁴² (laatsgenoemde vrouw) is ditmaal (deze keer, nu)²⁴³ been van mijn beenderen²⁴⁴, en vlees van mijn vlees! Deze zal “mannin”²⁴⁵ genoemd worden, want uit de man is zij genomen²⁴⁶.”

Daarom²⁴⁷ zal (moet) een man zijn vader en zijn moeder verlaten²⁴⁸ en zich aan zijn vrouw²⁴⁹ hechten (vastklemmen, samen geplakt worden, verenigd worden)²⁵⁰; en zij zullen (moeten) tot één vlees²⁵¹ zijn (worden). En zij waren beiden²⁵² naakt²⁵³, Adam en zijn vrouw, maar zij schaamden zich niet (zij voelden niet tot schande gezet)²⁵⁴.”

▪ Gods besluit een metgezel voor de man te schapen (Genesis 2:18).

Dit besluit is vergelijkbaar met Gods besluit in Genesis 1:26. Genesis 1:26 vermeldt Gods plan. Genesis 1:27 vertelt de uitvoering van Gods plan. En Genesis 2:18-25 verteld hoe Gods plan werd uitgevoerd speciaal m.b.t. de vrouw. Beide Genesis 1 en 2 geven uitdrukking aan de betekenis van de schepping van de vrouw. De vrouw is ook “naar het beeld van God geschapen”. Elk afzonderlijk en samen drukken zij het beeld van God uit. En de vrouw is “een hulp die met de man correspondeert, die de man complimenteert, die bij hem past”. De woorden geven geen uitdrukking aan ongelijkwaardigheid, maar juist aan onmisbare gelijkwaardigheid, als de twee helften van een appel.

▪ De vrouw werd uit de zijde of rib van de man gevormd (Genesis 2:21-22a).

Het Hebreeuwse woord wordt nergens anders in de Bijbel gebruikt in de zin van “een rib”. De normale betekenis is “zijde”. Bijvoorbeeld: de zijde van de ark (Exodus 25:12,14), de zijde van het altaar (Exodus 27:7), de zijde van de tabernakel (Exodus 26:20) en de zijde van een berg (“de helling”, 2 Samuël 16:13). Ook een zijkamer van de tempel (1 Koningen 6:5; Ezechiël 41:5ff). Maar omdat de HEER één van zijn “tsal>ah” genomen had, kan het alleen maar verstaan worden als “een van zijn ribben”.

Er is geen enkel grond te veronderstellen dat de mens oorspronkelijk een persoon met twee geslachten was, of dat de man vandaag één rib minder dan de vrouw heeft. Er zijn mensen die de schepping van de vrouw uit de man belachelijk vinden (zie 1 Korintiërs 11:8-9). Wat God geopenbaard heeft is dat Hij de vrouw uit de man geschapen heeft, maar niet hoe Hij dat gedaan heeft. Gods bedoeling was te openbaren dat Hij de man en de vrouw voor elkaar ontworpen heeft en dat “de eenwording van de twee” een grote geheimenis blijft (Efeziërs 5:32).

De vrouw werd niet uit het hoofd van de man geschapen, zodat zij over hem zou heersen. Zij werd ook niet uit zijn voet geschapen, zodat zij een slaaf van haar zou maken. Zij werd geschapen uit de plaats het naast aan zijn hart, zodat hij haar gelijkwaardig zou behandelen en zou liefhebben!

²²⁹ Hebreeuws: Kal. lo-matsa<

²³⁰ Hebreeuws: tardemah

²³¹ Hebreeuws: Hif. wa-jippel, = nafal

²³² Hebreeuws: Kal; wa-jishan, = jashan

²³³ Hebreeuws: Kal. wa-jiqqach, = laqach

²³⁴ Hebreeuws: tsal>ah

²³⁵ Hebreeuws: Kal. wa-jisgor, = sagar

²³⁶ Hebreeuws: tachat

²³⁷ Hebreeuws: basar

²³⁸ Hebreeuws: Kal. wa-jiben, = banah

²³⁹ Hebreeuws: tsela>

²⁴⁰ Hebreeuws: le-<ishshah

²⁴¹ Hebreeuws: Hif. wa-jebi<eha, = bo>

²⁴² Hebreeuws: zo<t

²⁴³ Hebreeuws: ha-pa>am

²⁴⁴ Hebreeuws: >etsem me->etsamai

²⁴⁵ Hebreeuws: <ishshah (Eve)

²⁴⁶ Hebreeuws: <ish

²⁴⁷ Hebreeuws: >al ken

²⁴⁸ Hebreeuws: Kal. ja>ezab, = >azab

²⁴⁹ Hebreeuws: be-ish-to (singular)!

²⁵⁰ Hebreeuws: Kal we-dabaq

²⁵¹ Hebreeuws: le-basar <echad

²⁵² Hebreeuws: shenehem

²⁵³ Hebreeuws: >erumim, = <erwah

²⁵⁴ Hebreeuws: Hitp. jitboshashu, = bosh

De vrouw werd uit het lichaam van de man gevormd en dit betekend dat zij voor elkaar gemaakt werden met het doel dat één man en één vrouw één vlees” zou worden in het huwelijk. Na de schepping van de eerste vrouw uit de eerste man, worden daarna alle mannen uit vrouwen geboren (zie 1 Korintiërs 11:12).

▪ **De man noemt de vrouw “mannin” (Genesis 2:22b-23).**

God bracht de vrouw naar de man. Dat wil zeggen, toen de man uit zijn diepe slaap ontwaakte, herkende hij onmiddellijk de vrouw als de vervulling van zijn diepe verlangen naar een partner van zijn eigen soort, zijn gelijke. Door Gods openbaring wist hij dat zij als een geheel uit zijn lichaam was genomen. Hij voelde aan dat zij heel anders was dan de dieren en riep uit, “Deze is ditmaal been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees!” In poëtische taal vervuld met blijdschap gaf hij haar de naam “mannin”, omdat zij uit de “man” genomen was. Het is het woord “man” met het vrouwelijke toevoegsel in de Hebreeuwse taal. Natuurlijk was de oorspronkelijke taal van de mens niet Hebreeuws, omdat Hebreeuws een van de talen was die ontstond bij de spraakverwarring bij Babel. Maar dit woordspel in de oorspronkelijke taal was ook mogelijk in de nieuwe talen en werd door de geïnspireerde schrijver gehandhaafd.

▪ **Het huwelijk (Genesis 2:24).**

• **Woorden van God door de geïnspireerde schrijver.**

Genesis 2:24 zijn niet de woorden van Adam (omdat zij op vers 23 volgden), maar de woorden van God. Het huwelijk is niet door mensen uitgevonden of ingesteld. Het huwelijk is Gods idee, Gods verordening en Gods instelling!

• **Niet een mededeling, maar een verordening van God.**

De woorden, “Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten; en zij zullen tot één vlees zijn” zijn niet maar een mededeling wat er bij een huwelijk gebeurt, maar een verordening van God, de Schepper van het mannelijke geslacht en het vrouwelijke geslacht. De woorden geven uitdrukking aan de intimiteit en onverbreekelijkheid die God in het huwelijk bedoeld heeft. De instelling van het huwelijk gebeurde vóór de zondeval. En de Heer Jezus Christus (Matteüs 19:5-6) en de apostel Paulus (Efeziërs 5:30) bevestigen deze verordening ook ná de zondeval!

Gods huwelijksinstelling heeft de volgende karaktertrekken:

- Het huwelijk is alleen tussen twee mensen van het tegenovergestelde geslacht (Genesis 2:24; Leviticus 18:22; Leviticus 20:13)!
- Het huwelijk is monogaam (niet met meer dan één van het tegenovergestelde geslacht)(Genesis 2:24; 1 Timoteüs 3:2).
- Het huwelijk is tijdelijk (een relatie alleen op deze aarde) (Matteüs 22:30).
- Het huwelijk is levenslang (Matteüs 19:5-6). God haat echtscheiding (Maleachi 2:16). Echtscheiding wordt in de Bijbel alleen op grond van seksuele immoraliteit (Matteüs 5:32; Markus 10:11-12), geestelijke onverenigbaarheid (1 Korintiërs 7:15-16) of trouweloze geweldadigheid (Maleachi 2:16) toegestaan.
- Het huwelijk is een relatie in welk de man en de vrouw geloven in de God die Zich in de Bijbel heeft geopenbaard. Een huwelijk met iemand die niet gelooft, is verboden (Deuteronomium 7:4; 1 Korintiërs 7:39; 2 Korintiërs 6:14).
- Het huwelijk is een zichtbaar getuigenis van de relatie tussen de God van de Bijbel en zijn volk (Gemeente/Kerk) (Efeziërs 5:22-33).
- Het huwelijk is een instelling van God vóór de zondeval (Genesis 2:24) en wordt door de Heer Jezus Christus (Matteüs 19:5-6) en de apostel Paulus (Efeziërs 5:31) gehandhaaft als een instelling van God ná de zondeval! Moderne wijzigingen van “het huwelijk” zijn verboden.

▪ **De staat van zondeloosheid (Genesis 2:25).**

De mededeling dat de man en de vrouw naakt waren zonder dat zij zich schaamden heeft geen betrekking op een moreel gebrek, maar eerder op hun staat van zondeloosheid. Het besef naakt te zijn en de gevoelens van schaamte die daarbij komen in het openbaar zijn een gevolg van de zondeval (Genesis 3:7,10) en zijn dus een uitdrukking van schuld voor God. In de Bijbel “zijn zichtbare schaamtegevoelens (vooral tegenover mensen) een uitdrukking van de onzichtbare schuldgevoelens (vooral tegenover God)!”

G. MYTHOLOGIE EN WETENSCHAP.

1. Mythologie en de oorsprong van de wereld.

Andere volken hebben tradities over de schepping. Sommige geleerden menen dat dergelijke tradities het Bijbelse verslag hebben beïnvloed. Maar *de verschillen* in deze oude mythes overtreffen *de overeenkomsten* in het veel oudere Bijbelse verslag!

De overeenkomsten kunnen verklaard worden. In het begin van de menselijke geschiedenis heeft God de geschiedenis van zijn schepping aan de eerste mensen geopenbaard. Herinneringen aan deze openbaring werden generaties lang in verschillende volken mondelings overgeleverd. Maar omdat deze overleveringen in de ander volken niet door de Heilige Geest geïnspireerd en bewaard werden, werden zij aanzienlijk vervalst tot mythes. In Israël echter, werd de

overlevering van de geschiedenis van de schepping door de Heilige Geest geïnspireerd en is daarom accuraat en onveranderd bewaard gebleven. Het werd uiteindelijk door Mozes in het boek Genesis opgetekend.

2. Wetenschap en de vroege mensachtige schepselen.

Hoe moeten christenen de vondsten van zogenaamde “grotbewoners” en “mensachtige wezens” beschouwen die vele duizenden jaren vroeger leefden? Archeologen hebben de resten van schedels en skeletten van schepselen gevonden waarvan zij geloven dat die tot de voorouders van de moderne mens (‘Homo Sapiens’) behoorden.

▪ De ontdekking van vroege mensachtige schepselen.

Oudheidkundige antropologen hebben de resten gevonden van mensachtige schepselen, die men “mens-apen” of “grotbewoners” pleegt te noemen. Naar moderne schatting leefde de zogenaamde “Zinjanthropus” van Tanzanië in Afrika 1 750 000 jaar geleden. De “Swanscombe man” van Engeland, de “Pithecanthropus” van Java en de “Sinanthropus” van China leefden 500 000 tot 200 000 jaar geleden. Hun skeletten tonen aanzienlijke verschillen met die van de moderne mens (“Homo Sapiens”), vooral m.b.t. hun skedels en tanden.

Men veronderstelt dat de “Neanderthal” grotbewoners 100 000 tot 50 000 jaar geleden leefden. De verschillen met het skelet van de Neanderthal mens zijn van dezelfde orde als de verschillen die aangenomen worden als geldige bewijzen voor specifieke verschillen onder andere orden van primaten (de hoogste orde van zoogdieren, namelijk, de mens en apen). Archeologen geloven dat de zogenaamde “Cro-Magnon” mens geassocieert moet worden als “Homo-Sapiens” (d.w.z. “mens”) en zijn resten lijken terug te dateren tot ongeveer 20 000 v.C.

▪ De cultuur van deze vroege mensachtige schepselen.

Deze vroege mensachtige schepselen mogen niet eenvoudig als “apen” in hun mentaliteit afgedaan worden. Bij hun resten zijn stenen voorwerpen als gereedschap gevonden (pijlpunten en bijlappen). Verbrande resten die gevonden werden, duiden op het gebruik van vuur bij het koken. Bij de Neanderthal opgravingen zijn bewijzen gevonden voor begravenissen waarbij een soort van geloof na de dood aanwezig was. Primitieve beeldjes die gevonden werden, hadden misschien cultische betekenis. Sommige merkwaardige grot tekeningen kunnen van Neanderthal oorsprong zijn. Al deze bewijzen tonen dat deze vroege mensachtige wezens intelligentie en vindingrijkheid hadden, veel meer dan apen. Maar vergeet niet dat al deze stellingen gissingen en veronderstellingen zijn die gebaseerd zijn op heel weinig wetenschappelijk bewijs!

▪ De datering van deze vroege mensachtige schepselen.

Traditionele datering gebeurde d.m.v. de carbon-14 analyse of het kalium-argon proces. Deze methoden dateren de dinosaurussen tussen 225 000 000 en 65 000 000 jaren geleden en de vroegste mensachtige soorten alleen maar 1 750 000 jaar geleden. Maar een recente ontdekking toonde duidelijke voetsporen van een mensachtig wezen die over de voetsporen van dinosaurussen liep en deze werden wetenschappelijk op niet meer dan 13 000 jaar geleden gedateerd! Dit bewijst dat de “wetenschappelijke” methoden voor datering hoogs onbetrouwbaar zijn en herzien dienen te worden.

Niettemin kunnen deze vroege mensachtige wezens moeilijk later dan de schepping van Adam en Eva in Genesis hoofdstukken 1-3 gedateerd worden. De tijd van Adam kan niet gedateerd worden, maar de onvolledige gegevens in Genesis hoofdstuk 5 kunnen moeilijk verder dan op 10 000 v.C. teruggaan. Daarom moeten we concluderen dat al deze mensachtige schepselen vóór de tijd van Adam leefden en niet “mensen” als Adam en Eva waren.

▪ Alle mensen in het tegenwoordige menselijke geslacht zijn nakomelingen van Adam en Eva.

Handelingen 17:26 NBV zegt, “Uit één (mens) heeft Hij de hele mensheid gemaakt, die Hij over de hele aarde heeft verspreid.” Paulus had het over Adam. Ook Romeinen 5:12-21 verklaart dat de hele mensheid van Adam moet afstammen, omdat Adam de vertegenwoordiger was van het hele menselijke geslacht in het werkverbond met God (Genesis 2:15-17). Daarom, toen Adam zondigde, hebben alle mensen eens en voorgoed gezondigd²⁵⁵ in solidariteit met Adam (Romeinen 5:12). Zo is dan ook de dood tot alle mensen doorgedrongen.

Deze Bijbelgedeelten maken duidelijk dat er geen echte genetische band kon bestaan tussen Adam en de schepselen die vóór Adam leefden. Al deze mensachtige schepselen die voor Adam leefden, waren genetisch niet het voorgeslacht van Adam, want zij waren evenals alle dieren niet betrokken in het werkverbond van God met Adam (Genesis 1:28 en Genesis 2:15-17).

Dus, in Bijbelse termen gezegd: al deze mensachtige schepselen die vóór de tijd van Adam leefden, kunnen niet als “mensen” beschouwd worden, ongeacht het feit dat er overeenkomsten met “de mens” waren. Al deze mensachtige wezens werden op de zesde scheppingsdag geschapen, maar waren uitgestorven vóór Adam (Homo-Sapiens, de mens) werd geschapen!

▪ Alle mensen die vandaag leven zijn geschapen naar het geestelijke beeld van God.

De overeenkomsten in de structuur van de skeletten van de antieke “Cro-Magnon” mens en de moderne “Homo-Sapiens” mens is nauwelijks relevant voor de principiële vraag of deze mensachtige wezens vóór de tijd van Adam bestonden uit een lichaam en een echt menselijke geest (of ziel) met een menselijke persoonlijkheid! Geen enkel

²⁵⁵ Aoristus verleden tijd wijst op een enkel (beslissende) gebeurtenis in het verleden.

wetenschap kan bewijzen dat deze vroege mensachtige schepsel die vóór de tijd van Adam leefde een “levend ziel” was (d.w.z. populair gezegd: een ziel bezat) als mensen vandaag zijn!

Genesis 1:26-27 leert heel duidelijk dat God “de mens” (mannelijk en vrouwelijk) schiep naar zijn beeld, als zijn gelijkenis. Dus, toen God “de mens” schiep, schiep Hij kwalitatief een ander wezen dan ieder ander schepsel die Hij eerder schiep! Adam en Eva waren de eerste “man” en eerste “vrouw” die in het beeld van God geschapen werden! Alle andere schepselen (dieren en mensachtige schepselen) die op de zesde scheppingsdag vóór de mens geschapen werden, bezaten niet het beeld van God! Er bestaat geen wetenschappelijk bewijs dit feit te weerleggen!

H. DE MENS GESCHAPEN NAAR HET BEELD VAN GOD

1. De mens werd met een lichaam en een een geest geschapen.

Genesis 2:7 zegt dat God de mens vormde (als “stof” uit de aardbodem en de adem (of “geest”) van leven in zijn neusgaten blies. Zo werd de mens een levend wezen (“ziel”). Het menselijke lichaam, evenals de lichamen van dieren, bestaat uit de elementen (“stof”) dat in de aarde gevonden wordt.

Maar in onderscheid met dieren die gevormd werden op Gods woord, werd de mens met de handen van God gevormd. Het lichaam van de mens kreeg net als het lichaam van de dieren “levensadem” (Genesis 2:7, Genesis 7:22). Maar in onderscheid met dieren die levensadem kreeg door Gods woord, kreeg de mens levensadem doordat God Zelf in zijn neusgaten blies. God gaf de mens ademhaling en daardoor het leven.

2. De mens kreeg een geestelijk natuur die correspondeert met Gods natuur.

Genesis 1:26-27 laat zien dat de schepping van de mens heel speciaal was. Zijn schepping werd voorafgegaan door een speciale inleiding door de Drie-enige God, “Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis.” En toen maakte God de mens (mannelijk en vrouwelijk) naar zijn beeld. De levensadem van God gaf aan de mens een uniek geestelijke natuur dat overeenkomt met de geestelijke natuur van God. De mens bezat de echte kenmerkende eigenschappen van God. De mens was een kopie van Gods persoonlijkheid, maar natuurlijk in mindere mate. Dit aspect van de mens maakt hem absoluut uniek in de schepping. Niets in de hele schepping dan de mens draagt het beeld van God!

De mens is een eenheid (“een levend ziel of wezen”) dat gedurende zijn leven onscheidbaar lichamelijk en geestelijk bestaan heeft. (In algemene termen: de mens heeft een “lichaam” en een “geest” (of “ziel”)²⁵⁶ zonder te impliceren dat de mens een dualiteit is.)

Het lichaam van de mens is heel bijzonder, omdat God het met zijn eigen handen heeft gevormd. Ook de geest van de mens is absoluut uniek in de schepping, omdat alleen de mens het beeld van God draagt. Alleen een mens heeft het vermogen te communiceren in verschillende talen, te rationaliseren, te studeren en wetenschap toe te passen, te scheppen d.m.v. kunst en techniek, te zorgen voor de schepping of doelbewust de schepping te vernietigen, te onderscheiden tussen goed en kwaad, verantwoordelijke beslissingen, keuzes en plannen te maken en met God te communiceren en om te gaan.

3. De mens is in staat om met God om te gaan en zijn God-gegeven taken te vervullen.

Misschien was Genesis 1:28-29 of Genesis 2:15-17 de eerste keer dat God direct tot de mens sprak! De mens is dus in staat om God te kennen en met God om te gaan. God gaf aan de mens verantwoordelijke taken:

- om de aarde te vullen met mensen in Gods beeld
- om de aarde te onderwerpen
- om over alles behalve andere mensen te heersen
- en om gebruik te maken van planten, bomen en dieren voor het welzijn van mensen.

God heeft dus geopenbaard dat Hij de aarde geschapen heeft voor de mens en dat Hij de mens tot rentmeester van de aarde gemaakt heeft.

4. Het belang van deze Bijbelstudie.

Mensen vragen, “Welk zin heeft het om Genesis 1 en 2 te bestuderen? Deze twee hoofdstukken geven antwoord op de vragen: “Waar kom ik vandaan?” en “Wat is de oorsprong van het universum en de aarde?” De antwoorden zijn, “De levende God die Zich in de Bijbel openbaart, heeft mij geschapen. Hij vormde mijn lichaam uit de elementen van de aarde, gaf mij leven en bovenal een uniek geestelijke natuur die correspondeert met Gods geestelijke natuur (Genesis 1:27; Genesis 2:7).

En “De levende God heeft een wonderlijke wereld geschapen waarin ik mag leven en werken. Hij schiep mij voor een heel specifiek doel: om Hem te kennen, met Hem te communiceren en met Hem om te gaan (Jeremia 29:11-13; 1 Korintiërs 1:9), om zijn rentmeester op aarde te zijn en om tot zijn eer en heerlijkheid te leven (Jesaja 43:4; Romeinen 11:36).”

²⁵⁶ De woorden “geest” (Prediker 12:7; Lukas 8:55 en “ziel” (Openbaring 6:9; Openbaring 20:4) worden afwisselend gebruikt.